

Manna in the Morning

February

Leviticus, Numbers and Deuteronomy

มานารุ่งอรุณ

กุมภาพันธ์ 2008

เลวีนิติ, กัณฑ์วิธี และ
เฉลยธรรมบัญญัติ

คริสตจักรคริสเตียนกรุงเทพ

วันที่ 1 ..ได้ยินพระสุรเสียงอย่างแท้จริง

เลวีนิติ 1-3

เกริ่นนำหนังสือเลวีนิติ : ทบพจนปฐมกาล 17 : 7, 28:13-21 และอพยพ 19:4-5 ที่พระเจ้าตรัสว่า พระองค์ “จะ” เป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิชอัค ยาโคบและลูกหลานของเขา(อิสราเอล) และเขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของพระองค์

การใช้ประโยคที่กล่าวถึงอนาคต “เราจะเป็น” ซึ่งให้เห็นว่าพระเจ้ายังไม่ได้เป็นพระเจ้าของประชากรที่พระองค์ กล่าวถึง พระเจ้าได้เริ่มต้นเป็นพระเจ้าและพระบิดาของ มนุษย์ทั้งมวลในสวนเอเดน มนุษย์ได้เดินกับพระเจ้าในสวนเอเดน (ปฐมกาล3:8) แต่ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดได้เปลี่ยนไป เมื่อมนุษย์ทำบาปและได้เดินออกจากพระเจ้าไป การขัดแย้งคือสิ่งที่เป็นผลจากความห่างไกลระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ มนุษย์สร้างสิ่งที่เราเรียกว่า “กำแพงบาป” ขึ้นระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เพราะบาปของอาดัม พระเจ้าจึงให้ตั้งแท่นบูชา (เหมือนกับโทดศัพท์) เป็นการยกบาปออกไป เพื่อว่ามนุษย์จะสามารถร้องเรียกและพูดคุยกับพระเจ้าได้ (ราคาการเรียก คือ การฆ่าลูกแกะที่แข็งแรงดี) แต่สำหรับการคืนความสัมพันธ์ของพระเจ้าและมนุษย์ เพื่อจะเดินด้วยกันได้อีก กำแพงบาปนั้นจำเป็นต้องถูกยกออกไป เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น พระเจ้ากับมนุษย์ได้กลับคืนดีอีกครั้ง (ปฐมกาล29:34) หนังสือเลวีนิติ ได้อธิบายรายละเอียดถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล เกี่ยวกับการให้อภัยบาป และความสัมพันธ์ที่ปราศจากบาปโดยการกลับใจใหม่และการเผาบูชา

วันนี้บางคนอาจรู้สึกว่าการหนังสือเลวีนิติ เป็นหนังสือที่ชวนให้สับสน วกวน ไม่น่าอ่าน แต่หากคุณอยู่ในสมัยของโมเสส และต้องการถูกต้องกับพระเจ้า ถูกยกความผิดออกไปและได้รับการอภัยบาป ดังนี้แล้ว จึงเป็นหนังสือเล่มสำคัญมากที่สุดในพระคัมภีร์สำหรับคุณ

พระธรรมเลวีนิติเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ที่ลำดับการเดินทางของชนชาติอิสราเอล จากอียิปต์สู่ดินแดนพันธสัญญา และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ภูเขาซีนาย เป็นหนังสือเล่มเดียวที่เริ่มต้นการใช้พระนามพระเจ้าอย่างเหมาะสม “เราเป็น” (องค์พระผู้เป็นเจ้า) พระเจ้าทรงเรียกโมเสส ตรัสกับท่านจากเต็นท์นัดพบ ว่า จงพูดกับคนอิสราเอลกล่าวแก่เขาว่า “เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชามาถวายพระเจ้า ให้นำสัตว์เลี้ยวอันเป็นเครื่องบูชาของท่านมาจากฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ” (ลนต1:1-2) เมื่อคุณเปิดพระธรรมออก และอ่านสิ่งที่อยู่เบื้องบน หรือได้ยินสิ่งที่พระเจ้าตรัส เชื่อว่าคุณจะล้มลงกราบด้วยความยำเกรงและฟังอย่างดี (ดูการตอบสนองของคนที่ได้ฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ใน อพยพ20:18-20, ดนล10:5-11, อสค1:28,2:1-2)

พระเจ้าทรงตรัสบ่อยและตรัสโดยตรงในพระธรรมเลวีนิติมากกว่าหนังสือเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ อย่างที่พระเจ้าทรงตรัสผ่านพระคัมภีร์วันนี้ ถ้ามองตัวเอง ทำไมพระองค์ตรัสเช่นนั้น ฉันจะทำอย่างไรกับสิ่งเหล่านี้ดี สิ่งเหล่านี้มีผลต่อฉันอย่างไรบ้าง คำถามต่างๆเหล่านี้ สำหรับชนชาติอิสราเอลได้รับคำตอบจากพระธรรมเลวีนิติ สำหรับเราวันนี้พระเยซูได้ตอบคำถามสำคัญต่างๆของเราในพระธรรมฮีบรูในพันธสัญญาใหม่ เริ่มต้นด้วย.... ในโบราณกาลพระเจ้าได้ทรงตรัส(ฮบ 1:1) ประเด็นในพระธรรมฮีบรูพระเจ้าเคยตรัสจากสวรรค์ แต่จากพันธสัญญาใหม่ พระเยซูได้ตรัสในนามของพระเจ้าถึงมนุษย์ทั้งปวง ตลอดเวลาที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อยู่บนโลก พระธรรมฮีบรูได้เตือนสำหรับคนที่ไม่เคยฟังพระเจ้ามาก่อน ควรจะฟังพระเยซูอย่างดีในตอนนี (ฮบ 2:1-4) เพราะพระองค์เป็นความหวังสุดท้าย เป็นพระวาจาจากพระเจ้าที่ทุกคนจะได้รับในพระสัญญาเดิม ชาวอิสราเอลฟังพระเจ้าโดยการติดตามเลวีนิติสำหรับการให้อภัยบาป และการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า เลวีนิติ1-3 : ประวัติศาสตร์ได้เริ่มต้นเมื่อสิ้นสุดการอพยพ ที่โมเสสพาชนชาติของพระเจ้าออกจากอียิปต์ พัน

จากพันธนาการ กฎเกณฑ์สำคัญ คือ การทลายกำแพงออกไป เข้าไปในเต็นท์ พบกับพระเจ้า และเดินกับพระองค์ไปสู่ดินแดนใหม่ ในตอนเริ่มต้นเลวีนิติ พระเจ้าได้อธิบายให้โมเสสทราบถึงการที่อิสราเอลได้รับอภัยและฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ การมีเต็นท์เพื่อจุดประสงค์นี้ ซึ่งคนอิสราเอลได้เข้าใจว่า ทำไมพระธรรมเลวีนิติเป็นหนึ่งในห้าพระธรรมที่สำคัญต่อพวกเขา

เลวีนิติ 1-5 อธิบายถึงส่วนของมนุษย์ที่ทำการถวายบูชา เลวีนิติ3-5 อธิบายถึงการถวายบูชา 3 แบบ จุดประสงค์ของการถวายบูชา เมื่อรู้ว่าจะถวายบูชาและทำเพื่อจุดประสงค์ใด ก็จะใช้สัตว์หรือธัญพืชตามแต่ที่จะถวาย เลวีนิติ 1-2 อธิบายขั้นตอนต่างๆของเครื่องบูชาถวาย ไม่ว่าจะเป็นสัตว์หรือธัญพืช เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาที่แทนบูชา เครื่องถวายบูชา 3 แบบคือ ศานติบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่กรรมบาป

ศานติบูชา หรือสามัคคีบูชา เป็นการถวายบูชาต่างๆ ไม่เหมือนการบูชาไถ่บาป และการบูชาไถ่บาปกรรม ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบาป เป็นการถวายด้วยใจสมัครที่แสดงออกถึงความขอบคุณ หรือเป็นการถวายเกียรติให้กับพระเจ้า หรือเป็นการทำสัญญากับพระเจ้า อาจเรียกว่า ศานติ หรือ ร่วมสามัคคี ขอบคุณคำมั่นสัญญา หรือ การถวายด้วยใจสมัคร (ลนต3,7:11-36) เครื่องถวายบูชาเป็นอะไรที่ง่าย ๆ เพราะไม่ได้มีบาป สิ่งต่างๆจึงง่ายและขึ้นบาน แต่เมื่อมีบาปเข้ามาพัวพัน นั่นทำให้สิ่งต่างๆซับซ้อนขึ้น ซึ่งเราจะเห็นได้จากเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่บาปกรรมใน ลนต4-5 เรายินดีที่รู้ว่าอิสราเอลมีเครื่องบูชาแห่งความชื่นบานและความดีงาม ถวายเพื่อสรรเสริญและให้เกียรติพระเจ้าตลอดนิรันดร์ ด้วยเหตุนี้ศานติบูชาจึงเป็นการถวายบูชาแท้จริงอย่างเดียว ที่เป็นการบูชาในส่วนของมนุษย์ เพราะไม่มีการเรียกร้องอะไร และเลือกทำได้ตามใจสมัคร การถวายได้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับศานติที่พระองค์ได้นำมาสู่มนุษย์ และเพราะอิสราเอลเป็นคนของพระองค์ พระเจ้าได้ลบล้างกำแพงบาปใน ลนต 9 เป็นการชัดใช้ โดยที่พระองค์เสด็จมาหาอิสราเอลที่เต็นท์นัดพบทำไมเลวีนิติและการถวายบูชาจึงเป็นเช่นนี้ ก็เพื่อนำเราสู่พระเยซู (กท3:24) และจดจำไปที่พระองค์ ด้วยความเต็มใจของพระเยซูที่เลือกถวายพระองค์เองเพื่อช่วยเราให้รอด และให้อภัยบาปเรา วันนี้พระเยซูเป็นหนทางเดียว (ยน14:6) และเป็นแทนแห่งศานติและการสรรเสริญต่อพระเจ้า (ฮบ13:10,15-21)

ข้อคิด

1. คุณคิดว่าทำไมพระเจ้าจึงสั่งให้วางมือของเจ้าของบนหัวของสัตว์ เชือดคอ (เพื่อให้เลือดไหลออก) และกลกหนังของสัตว์ออก (ลนต 1:4-8, 4:33-35, 6:7)
2. คุณรู้สึกอย่างไรในการฆ่าสัตว์ที่ชื่อ บริสุทธิ เพื่อจ่ายกับราคาบาปของคุณเอง?
3. เพราะบาปของคุณทั้งหลาย และมนุษย์ทั้งปวง เป็นเหตุให้พระเยซูคริสต์ผู้บริสุทธิ์ได้ถูกฆ่าใช้ไหม?

อธิษฐาน ถวายการอธิษฐานเพื่อสรรเสริญ และบูชาต่อพระเจ้าสำหรับศานติที่พระเยซู (แทนบูชาของเรา) ได้ทำให้ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าโดยทลายกำแพงบาปตลอดไป

วันที่ 2 เผลอหน้ากับความซับซ้อนของบาป

สรรเสริญพระเจ้า
สำหรับการให้อภัย

ที่ผ่าน

ทางพระเยซูคริสต์

เลวีนิติ 4-6:1-7

เลวีนิติในบทที่ 3 ได้กล่าวถึงคานติบูชา และในบทที่ 4:1-6:7 นี้จะกล่าวถึงบาป และเครื่องบูชาไถ่บาป ในบทนี้ได้อธิบายถึงเหตุผลในการใช้เครื่องเผาบูชาแต่ละอย่างให้ตรงกับความต้องการและวัตถุประสงค์ เครื่องบูชาทั้งสองนี้ต่างจากคานติบูชา เนื่องจากเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกระทำบาปและเป็นข้อบังคับ

ข้อแตกต่างหลักๆ ระหว่างเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องบูชาไถ่บาปกรรม นั้นคือ อันหนึ่งนั้นจำเป็นต้องมีการสารภาพบาป แต่อีกอย่างนั้นไม่จำเป็นต้องสารภาพบาป ทั้งสองอย่างมีสิ่งที่คล้ายคลึงกัน คือ เป็นผลจากการกระทำบาป และทำให้รู้สึกผิด อย่างไรก็ตาม เครื่องบูชาไถ่บาปนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับบาปที่ได้กระทำไปโดยไม่เจตนา เมื่อเราได้ทำบาปโดยไม่เจตนา หรือไม่ได้ระวัง มันก็ยังเป็นบาป และทำให้คนนั้นรู้สึกผิดในความเจ็บปวด หรือความเสียหายซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากบาป (บาปทุกชนิดเป็นสิ่งที่ต่อต้านพระเจ้าและทำให้พระองค์เจ็บ) ด้วยเหตุนี้ ความผิดนั้น (ลนต 4:13,22,27) จำเป็นต้องทำการลบล้าง และเครื่องบูชาไถ่บาปก็ได้ถูกนำมาใช้ด้วยวัตถุประสงค์นี้ แต่เนื่องจากบาปนั้นทำไปโดยไม่เจตนา บุคคลและผู้คนที่มีส่วนร่วมในการทำบาปนั้นไม่จำเป็นต้อง “สารภาพ” สิ่งเหล่านี้ว่าเป็นบาป ในการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป พวกเขาถือว่าบาปเขาได้รับการให้อภัย และด้วยการเสียใจในทางของพระเจ้า พวกเขาจะไม่กระทำบาปนั้นอีก ในทุกวันนี้มีบางครั้งที่เราจะกระทำบาปโดยที่ไม่ได้เจตนา เพราะเราเพิกเฉย หรือเป็นเพราะข้อแก้ต่างที่ว่า เราคิดไม่ถึงหรือตั้งใจ แต่ท้ายที่สุดเราก็ได้กระทำบาปลงไป เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น และอาจมีบางคน หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า หรือจิตสำนึกผิดชอบของเราเอง ทำให้เรามองเห็นบาปที่เราได้กระทำไป ดังนั้นเราจึงร้องขอการให้อภัย การเสียใจในทางของพระเจ้า (2 คร 7:8-12) สำเนียงว่าบาปของเรามีผลต่อพระเจ้าอย่างไร

ในเลวีนิติบทที่ 4 และบทที่ 5 ข้อ 1 ได้กล่าวถึงว่า หากคุณถูกบอกให้ทราบถึงบาปที่คุณได้ทำไปโดยไม่เจตนา คุณต้องเผลอหน้าและสำนึกกับบาปนั้น (ลนต 4:14,23,28,5:1) หาก你不สำนึกในการกระทำนั้น แสดงให้เห็นว่าคุณกระทำบาปนั้นโดยเจตนาจงใจและเป็นที่ยุติกันว่า การกระทำบาปนั้นต่อต้านพระเจ้า ซึ่งเป็นการแสดงออกอย่างไม่ซื่อตรง (ลนต 6:2,3) การกระทำบาปใดๆนั้นจะทราบได้ก็โดยการสารภาพบาป (ลนต 5:5, ยากอบ 5:16) และด้วยเหตุนี้จึงต้องใช้เครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อการให้อภัย ในเลวีนิติ 5 และ 6:1-7 เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเครื่องบูชาไถ่บาป มีข้อยกเว้นอยู่หนึ่งอย่างในกฎเกณฑ์ เครื่องบูชาไถ่บาปที่ทำไปโดยไม่เจตนา และเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นคือ “บาปที่ประจักษ์” มีบาปบางบาปที่ทำไปโดยไม่เจตนา นั้นอาจมีผลต่อคนอื่นมากกว่าตัวเราเอง หากบาปนั้นมีผลกับแค่ตัวคุณเอง ก็ให้ปุโรหิตรับทราบ แต่หากคุณจะต้องชกศพโดยไม่เจตนา ซึ่งทำให้เป็นมลทิน จำเป็นต้องบอกให้คนอื่นอยู่ห่างไกล อะไรที่ “ไม่แน่ใจ” ให้จัดอยู่ภายใต้เรื่องเครื่องเผาบูชาไถ่บาป เพราะว่าหากปล่อยให้ขยายไปมากกว่านี้ จะยิ่งทำให้เกิดความเสียหายมากขึ้น และเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีการสารภาพบาป

ข้อคิด

1. คุณได้เห็นถึงการที่พระเจ้าทรงเที่ยงธรรมและยุติธรรมในสิ่งเหล่านี้หรือไม่ และที่ว่ามีคนหนึ่งได้กระทำบาปแล้วมันกลับกลายเป็นสถานการณ์ที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น เพราะการขยายความต่าง ๆ นานาใช้หรือเปล่า?

คำอธิษฐาน

ให้ระมัดระวังบาปทุกชนิดในชีวิต และทำทุกหนทางที่หลีกเลี่ยงในการกระทำบาป ให้นำ 1 ยอห์น 1:9 และ ยากอบ 5:19 ไปใช้ในชีวิตทุกวัน (สารภาพกับพระเจ้าและผู้คน)

วันที่ 3 พระเจ้าทรงสำแดงพระคุณ

ตกลงคืนดีกับพระเจ้าและ เราจะ
ได้รับการให้อภัยในทุกสิ่งที่เราที่
ทำให้เรารู้สึกผิด:

พระคุณ

เลวีนิติ 6-9

เลวีนิติในบทที่ 6 และ 7 ได้กล่าวถึงส่วนของปุโรหิตในเรื่องเครื่องบูชาคานติ เครื่อง
ไถ่บาปกรรม ซึ่งปุโรหิตจะเป็นคนที่บอกผู้กระทำบาปว่า จะใช้เครื่องเผาบูชา หรือธัญบูชา (ลนต 1-2) พระเจ้าได้บอกไว้
อย่างเจาะจง ว่ามนุษย์ต้องทำอะไร และปุโรหิตต้องทำอะไร เพื่อการได้รับการให้อภัย ในเลวีนิติบทที่ 6:1-6 เป็นตอนจบ
ของบทที่ 5 เกี่ยวกับส่วนที่มนุษย์ต้องทำในการถวายเครื่องบูชาไถ่กรรมบาป ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับบาปที่ทำไปโดย เจตนา
ไม่ว่าจะเป็นการจงใจหลอกลวง การโจรกรรม การเคียดแค้นข่มขู่ การโกหก เป็นต้น คุณจะรู้สึกอย่างไรกับบาปเหล่านี้
คุณรู้สึกอย่างไร? เมื่อคุณเองก็ทำบาปเหล่านี้เหมือนกัน มันวิเศษขนาดไหน เมื่อเรารู้ว่าหากเราตั้งใจกลับใจใหม่จริงๆ
แม้ว่าบาปมันน่าเกลียดขนาดนี้ แต่พระเจ้ายังทรงให้อภัย จะหาคำใดอธิบายการให้อภัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ ผู้ซึ่งได้
กระทำผิดทั้งๆที่รู้ว่าเป็นบาป ได้ นอกจากคำว่า “พระคุณ” (รม 3:23,6:23)

พระคุณเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าให้อภัยความผิดบาปของเราผ่านทางพระเยซูคริสต์ บาปของเราได้ถูกลบล้าง
ในการบัพติศมา ไม่ว่าจะเป็นอย่างที่เราได้กระทำก่อนหรือหลังบัพติศมา (1 ยน 1:9, 1:6-7, โรม 7:15-24,25) พระคุณ
ไม่ใช่ใบเบิกทางในการทำบาป หรือได้รับการให้อภัยสำหรับบาปที่ไม่ได้สารภาพ (โรม 6:1-4) การไม่ได้สารภาพบาปบ่ง
ชี้ให้เห็นว่าคุณไม่เชื่อฟังพระเจ้า โดยจงใจไม่ทำตามที่พระธรรมเลวีนิติบทที่ 4-5 กล่าวไว้ (1 ยน 1:9) ซึ่งจำเป็นต้อง
สารภาพในบาปที่ประจักษ์! หากคุณรับรู้และไม่สารภาพ แล้วคุณก็จะรู้สึกผิด และแน่นอนคุณก็จะแบกรับความรู้สึกผิดนั้น
(ลนต 4:13, 5:17,19, ยากอบ 4:17,5:16-20) จนกระทั่งเครื่องบูชาและการสารภาพนั้นได้เกิดขึ้น ในเลวีนิติ 5:5 , บทที่ 8-
9 ได้กล่าวถึงการแก้ไข ชดเชย ในบทที่ 8 พระเจ้าทรงเลือกและแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายของเขาให้เป็นปุโรหิต พระเจ้า
แยกพวกเขาออกมาเพื่อรับหน้าที่พิเศษนี้ โดยการถวายตัวและถวายเครื่องบูชา และมอบรางวัลแก่พวกเขาด้วยการ
จัดการดูแลความต้องการทางด้านร่างกายของพวกเขา โดยมอบส่วนหนึ่งของเครื่องเผาบูชาที่ประชาชนนำมาถวายแก่
พวกเขา ในบทที่ 9 พระเจ้าได้แต่งตั้งให้ปุโรหิตเหล่านี้เป็นผู้นำเครื่องบูชาจากประชาชนถวายแด่พระเจ้า เครื่องบูชาเป็น
สัญลักษณ์ของการให้อภัยบาปทั้งหมดของประชาชนที่พวกเขาได้กระทำตลอดชีวิตเขา พระเจ้าได้ให้อาโรนเป็นผู้ถวาย
เครื่องบูชา และบาปในอดีตของประชาชนก็ได้รับการอภัยโดยความรักของพระเจ้า นี่คือ พระคุณที่แท้จริง การกระทำที่
เต็มไปด้วยพระคุณนี้ ครั้งหนึ่งถูกเรียกว่า “เครื่องไถ่บาป” ในวันนี้เราแต่ละคนก็มีบาปทั้งนั้นและได้รับการให้อภัยและ
เครื่องไถ่ เราเรียกว่า บัพติศมา (กิจการ2:38, 22:16, โรม 6:1-4) ในเลวีนิติบทที่ 9 พระสิริของพระเจ้าปรากฏ ณ แทน
บูชาระหว่างพิธีถวายบูชา ซึ่งเปรียบเสมือน การบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ซึ่งได้ลบล้างความผิดบาปของผู้นั้น แล้ว
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สถิตกับผู้นั้นตลอดชีวิตนิรันดร์ (กิจการ 2:38, เอเฟซัส1:13,14) ชนชาติอิสราเอลผูกพันกับพระ
เจ้าโดยการถวายเครื่องบูชาชดเชย พวกเราผูกพันกับพระเจ้าโดยการถวายตัวผ่านพระเยซูคริสต์ในการบัพติศมา และ
ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อคิด

2. ในหนังสือโรม 6:1-3, 12-2 พระเจ้าได้ทรงสำแดงความรัก และพระคุณต่อชีวิตของเรา และทรงโปรดให้อภัยใน
ความผิดบาปของเรา เราควรมีท่าทีต่อบาปอย่างไร?

คำอธิษฐาน ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานอภัยบาปให้แก่พวกเรา

วันที่ 4 นำคำสอนของพระเจ้าไปใช้ : ความเป็นหรือความตาย

เลวีนิติ 10-12

ผู้นำต้องสอนบุตรของพระเจ้าให้ทราบถึง
กฎเกณฑ์ทั้งหมดของพระองค์

ข้อพระคัมภีร์ สอนอะไรเราในวันนี้

ลก 10:11

มธ 28:20

ข้อพระคัมภีร์ส่วนใหญ่จะเป็นหัวข้อเรื่องเดิมๆ พระเจ้าพระองค์ทรงเหมือนเดิมในเวลา วานนี้ วันนี้ และวันพรุ่งนี้ (ฮีบรู 13:8) ด้วยเหตุนี้เอง คำสอนของพระองค์จึงหนักแน่นมั่นคงและมีมาตรฐาน ตามที่พระองค์ทรงกำหนดให้มนุษย์ทราบอย่างชัดเจนว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไรต่อพระองค์ ในปฐมกาลบทที่ 1-11 ทรงสำแดงให้เห็นว่าการเชื่อฟังและไม่เชื่อฟังพระเจ้านั้น เป็นทางเลือก เพราะด้วยการกระทำเช่นนี้ ก็บ่งชี้ได้ว่า เราจะได้รับหรือสูญเสียมรดกจากพระเจ้า ในอาถรรพ์เชื่อฟัง พระเจ้าทุกประการ และได้รับมรดกนั้น (เขาได้ครอบครองแผ่นดินนั้น มัทธิว 5:5) และอาดัมไม่เชื่อฟังพระเจ้า ทำให้เขาสูญเสียชีวิตนิรันดร์และชีวิตบนโลกนี้ ในเลวีนิติ 10 ยังคงพูดถึง ทางเลือก ซึ่งเห็นได้จากสิ่งที่เกิดขึ้นกับเหล่าบุตรชายของอาโรน เป็นตัวอย่างเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในปฐมกาล 1-11 และยิ่งกว่านั้นในเลวีนิติ 4-5 สามารถมองเห็นได้ชัดเจน นาดับและอาบิฮูซึ่งเป็นบุตรชายคนโตและคนรองของอาโรน นำกระถางไฟต้องห้ามบูชาแด่พระเจ้า แล้วในตอนจบของเลวีนิติบทที่ 10 เอลาซาร์และอิธามาร์ บุตรชายคนที่เหลือของอาโรน สับสนในเรื่องเครื่องเผาบูชาต่างๆ และไม่ได้ปฏิบัติตามในรายการที่สำคัญ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขา ทำไมละ! อาจจะเป็นเพราะ เราต้องการเห็นตัวอย่างของบาปที่ทำไปด้วยเจตนาและไม่เจตนา นาดับและอาบิฮูอาจต้องถวายบูชากระถางไฟตามเลวีนิติ 16:12-13 กล่าวไว้ ซึ่งได้อธิบายถึงขั้นตอนของการถวายไฟ แต่อาจเป็นเพราะ ความขี้เกียจหรือเพิกเฉย จึงทำในสิ่งที่พวกเขาไม่ควรทำลงไป พวกเขาไม่เชื่อฟังและสิ้นชีวิต จึงไม่น่าสงสัยเลยว่า พวกเขาชั่วดี! เมื่อเราเห็นในสิ่งที่เกิดขึ้น อยากรู้ก็ตาม เอลาซาร์และอิธามาร์ ไม่ได้ทำตามขั้นตอน แต่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ พระเจ้าสามารถทำให้พวกเขาสูญเสีย และอธิบายให้ฟังว่าเป็นด้วยเหตุผลอันใด แต่ทำไมพระเจ้าไม่ทำล่ะ? เพราะพระองค์รู้และอ่านการกระทำและจิตใจของเรา ออก (ฮีบรู 4:12-13, 1 พงศาวดาร 28:9) พระองค์รู้ว่า เมื่อใดควรลงโทษ และเมื่อใดที่จะทรงมอบพระกรุณา ให้เราขอบคุณพระองค์ในสิ่งเหล่านี้ และเป็นบุตรที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ผู้ซึ่งไม่ขี้เกียจ, ไม่เขลา, ไม่ปล่อยตัว แต่เป็นผู้ซึ่งตรากตรำทำงานหนัก เกลี้ยवलลาด และระมัดระวังทำในสิ่งที่ถูกต้อง (โรม 2:4-8)

ในเลวีนิติบทที่ 10:8-10 เห็นได้ชัดว่า บุโรหิตใช้ชีวิตที่ควรแก่การติดตาม (ปฐมกาล 18:19, 1 ทิโมธี 4:16) ผู้นำที่ชีวิตไม่เป็นดังคำสอนนั้นล้มเหลว! ในทุกวันนี้ทั้งผู้นำและสาวกทุกคน ต้องดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง และตรงกับคำสอน เราต้องตัดสินใจเลือกทุกวันที่จะเชื่อฟังจากจิตใจ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงชีวิต (สดุดี 51:10-12)

ในเลวีนิติบทที่ 11 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกฎเรื่องความสะอาด สิ่งที่น่าทึ่งก็คือว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้กำหนดกฎนี้ขึ้นมา อิสราเอลลดหน้าไปประมาณ 4 พันปี ในเรื่องของการกินอยู่ที่ดี และถูกสุขลักษณะ ซึ่งในปัจจุบันนี้ที่เรานำมาปฏิบัติกันส่วนมากก็มาจากกฎที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้คนอิสราเอลกระทำตามนั่นเอง!

ข้อคิด

4. ในโรม 2:4-8 และโยชูวา 24:14-15 ได้สอน และมีอะไรที่คล้ายคลึงกันบ้าง

2. หนทางใดบ้างที่ทำให้ผู้คนทำบาปโดยไม่เจตนา แล้วคุณละเคยทำหรือเปล่า?

คำอธิษฐาน

อธิษฐานที่เราจะเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้าเสมอ

วันที่ 5 “พระเจ้าทรงรักษาประชากรของพระองค์”

พระเยซู

คือ

แพะที่แบกรับ

ความผิดบาป

ของเรา

เลวีนิติ 13-17

ข้อคิดจากพระคัมภีร์

คุณเคยมีประสบการณ์ที่เพื่อน ญาติ สามี ภรรยาหรือเด็ก บอกคุณว่า เขาเป็นเหา เป็นโรคตาแดง หรือตัวอักเสบหรือเปล่า? แล้วในฐานะที่คุณเป็นคนสนิทใกล้ชิดกับคนเหล่านั้น หรือต้องนอนร่วมเตียงกัน หรือ สวมกอดกับพวกเขา คุณรู้สึกอย่างไร? ทันทีที่คุณทราบ คุณรู้สึกวิตกกังวลกับอาการดังกล่าวหรือไม่? (รู้สึกคัน ตาแฉะ หรือ รู้สึกแปลกๆ) เรามักจะขอคำแนะนำจากเพื่อน หรือพยาบาล เมื่อมีอาการดังกล่าวเกิดขึ้น เรา รู้สึกไม่สบายตัว หรือ “วิตกกังวล” ว่าเราเป็นอะไร จนในที่สุดเราก็เอาสารานุกรมทางการแพทย์มาเปิดอ่าน หากอาการบ่งบอกว่า เราอาจจะ “เป็น” เราก็ไปพบหมอ ใช่เลย! คนอาจรู้สึกคิด และปฏิบัติเช่นนี้ในเวลานี้ วันนี้ และวันพรุ่งนี้ เพราะนี่คือธรรมชาติชีวิตของมนุษย์ (ฮีบรู 13:8 และปัญญาจารย์ 3:1-9) ในเลวีนิติบทที่ 13-14 พูดถึงโรคต่างๆ ที่คุณอาจไม่สนใจเอาใจใส่ จนกระทั่งคุณหรือ คนใกล้ชิดของเราเป็นขึ้นมา แล้วคุณจะหยิบพระคัมภีร์เลวีนิติ 13-14 ขึ้นมาอ่านอย่างละเอียด โรคที่น่ากลัวมากๆ คือ โรคเรื้อน ซึ่งอาจเปรียบเสมือน โรคเอดส์ในปัจจุบัน เพราะว่าคนรู้สึกขยาดและหวาดกลัว ในวันนี้เรารู้้น้อยมากเกี่ยวกับเอดส์ คนในสมัยก่อนไม่มีความรู้เกี่ยวกับโรคเรื้อน ว่าเป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรงและทำลายชีวิต ติดต่อกันได้โดยการสัมผัสตัว เสื้อผ้าและของใช้ ผู้คนถูกทำลายล้างด้วยโรคเรื้อน ยกเว้น คนอิสราเอล พวกเขากลัวและเกลียดชังโรคเรื้อน แต่ขอบคุณพระเจ้า ที่พวกเขาเชื่อว่า จะจัดการกับโรคภัยนี้ได้อย่างไร ข้อพระคัมภีร์ ทำให้เราเห็นว่า พระเจ้าทรงห่วงใยคนของพระองค์ และยังบอกรายละเอียดว่าจะต้องทำอะไรกับโรคภัยนี้ ในบทที่ 15 ได้พูดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับสุขภาพของมนุษย์ และพระเจ้าก็ทรงบอกอย่างละเอียดว่า เราจะสามารถรับมือกับสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร?

ในเลวีนิติบทที่ 16-17 (ลนต 9:7) ได้ให้รายละเอียดมากขึ้นในเรื่องราวของวันลบบาป อธิบายถึงการปลดปล่อยของ แพะรับบาป และการเผาบูชาสัตว์ 2 ตัวที่นอกคายนั้น เมื่อเราได้อ่านตรงนี้ให้เรานึกถึงพระเยซูที่ทรงเป็นแพะรับความผิดบาปของเรา ให้จดจำว่า พระองค์ได้ถูกตรึงไว้บนแท่นบูชา นั่นคือ ไม้กางเขน และสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นด้านนอกกำแพงบริสุทธิ์ของเยรูซาเล็ม เหตุการณ์เช่นนี้เราจึงไม่อาจปฏิเสธหรือมองข้ามไปได้ มันเป็นเรื่องที่พิสูจน์ให้เห็นว่า พระเจ้าทรงวางแผนมาตลอดที่จะส่งพระเยซูมาบนโลก และที่พระเจ้าทรงพอใจในพระคัมภีร์และเตรียมอย่างระมัดระวังสำหรับการมาของพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 7:22-25)

ข้อคิด

5. ในหนังสือฮีบรู 7:21-25 ได้สอนอะไรกับเราเกี่ยวกับพระเยซู เมื่อเราเปรียบเทียบพันธสัญญาเดิมกับพันธสัญญาใหม่ และการเป็นปุโรหิตของพระองค์กับปุโรหิตคนอื่นๆ

คำอธิษฐาน

อธิษฐานให้สาวกผู้สัตย์ซื่อ ผู้ซึ่งเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า สามารถผ่านพ้นจากโรคภัยต่างๆของโลกนี้ได้ ด้วยการมีชีวิตในหนทางที่ถูกต้อง

วันที่ 6 คนของพระเจ้าดำเนินชีวิตอยู่ในทางของพระองค์

เจ้าทั้งหลาย

จงบริสุทธิ เพราะ

เราพระเยโฮวาห์

พระเจ้าของเจ้า

บริสุทธิ

เลวีนิติ 18-22

คุณเคยสงสัยบ้างไหมว่าพระเจ้าทรงคิดหรือรู้สึกอย่างไรกับบางสิ่งบางอย่าง เมื่อเปิดดูในพระคัมภีร์ เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงคิดและรู้สึก ชาวอิสราเอลต้องการรู้อย่างเจาะจงถึงการรับคำอวยพรและการมีพระเจ้าเป็นของพวกเขา พวกเขาอยาการู้ว่าต้องอาศัยอะไรบ้างในการใช้ชีวิตอย่างพระเจ้าและอยู่กับพระองค์ และในเลวีนิติ 18-22 ได้บอกเราอย่างเจาะจงและให้ข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้

เลวีนิติ 18:2 พระเจ้าตรัสกับโมเสสให้บอกต่ออิสราเอล “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำ คือที่เขากะทำกันในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งเจ้าเคยพำนักอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำให้เขากะทำกันในแผ่นดินคานาอันซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าประพฤติตามกฎเกณฑ์ของเขา เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามกฎหมายของเรา และประพฤติตามเรา คือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” (ลนต 18:3-5) เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจที่สิ่งนี้เข้ากับเราในวันนี้ อย่ายกกลับไปสู่วิถีเก่า อย่าย่ำเดินอย่างคนในโลก (ยก 1:27, อพ 4:17-24) และถ้าเราดำเนินชีวิตอย่างที่พระคัมภีร์สอน เราก็จะมีชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้าและพระเยซูในสวรรค์ (อพ 5:1-8, 9-21)

กฎข้อบังคับและธรรมเนียมปฏิบัติของเจ้านั้นหมายถึง ชีวิต (ปฐม 26:3-5) พระบัญชาและแนวทางของพระองค์ได้บ่งบอกถึง การได้รับพระพรและมีความสุขในองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเรามองดูพระคำของพระเจ้า และพระบัญชาในหนทางนี้ เราก็จะเป็นคนของพระองค์ และพระองค์จะเป็นพระเจ้าของเรา (ลนต 26:12, ปฐม 17:7) เราจะไม่เป็นเหมือนอาดัม คาอิน นาอับ อาบีฮู ซาอูล ยูดาส หรือ เคฟาส ซึ่งล้มเหลว เพราะพวกเขาล้มเหลวในการติดตามพระเจ้าอย่างระมัดระวังในเรื่องพระคำและพระบัญชาของพระองค์ (ลนต 26:14-16) เราจะเป็นอย่าง โนอาห์ อับราฮัม ยูดาห์ โยเซฟ และเอลีอาซาร์ ผู้ซึ่งเดินกับพระเจ้า และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ (ปฐม 6:9, 7:5, ลนต 8:36, 26:3-13) ในเลวีนิติ 19:2 พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิเพราะเราพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ” คำว่า “บริสุทธิ” หมายถึง “แยกออกจาก” หรือหมายถึง “ความเป็นพิเศษ” วันนี้พระเจ้าได้ให้พระวิญญาณบริสุทธิกับเรา เพื่อช่วยเราแสดงการดำเนินชีวิตในหนทางของพระเจ้าและพระเยซู (รม 8:1-17) มันจะไม่มีพิเศษมากไปกว่าสิ่งที่เราได้รับในพระเยซู! ด้วยพระเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ และเราเป็นประชากรของพระองค์ เราก็ควรที่บริสุทธิ วางใจ และเชื่อฟังในพระสุรเสียงของพระเจ้า ทำยที่สุดของการติดตามพระบัญชาของพระเจ้า หมายถึง “ความรัก” เพราะพระเจ้า คือความรัก (1 ยน 4:8,19) และการกระทำของเรา คือ การแสดงถึงความรัก นี่เป็นความจริงสำหรับเราและชาวอิสราเอลเมื่อ 4,000 ปีที่แล้ว ที่กล่าวไว้ใน เลวีนิติ 19:17-18,34 (มธ 22:39) พระเจ้ารักเราในหนทางที่พระองค์รักตนเอง และหนทางที่พระองค์รักพระเยซู

คำถาม

1.พระเจ้าช่วยเราที่จะรักคนอื่นอย่างกับรักตนเองอย่างไร? (รม 5:5)

อธิษฐาน ที่จะรักอย่างพระเจ้า และปฏิบัติตนให้สมกับเป็น บุตรชาย บุตรสาวของพระเจ้าในทุกๆวัน

วันที่ 7 พระเจ้าประกาศวันหยุดแห่งชาติ

พระเจ้าได้ให้วันหยุด
ต่างๆ เพื่อหวังถึง
ความเป็นนิรันดร์ที่จะ
มาถึงสวรรค์

เลวีนิติ 23-25

คุณเคยตื่นขึ้นมาในวันจันทร์แล้วรู้สึกดีใจ เพราะมันเป็นวันหยุด เลยไม่ต้องไปทำงานหรือเบส? วันพระสัปดาห์ วันขอบคุณพระเจ้า วันอีสเตอร์ เป็นสามช่วงวันหยุดที่ยาวที่สุดและเป็นวันหยุดสำคัญที่สุดของชาวอเมริกัน เป็นเวลาพักผ่อน ใช้เวลากับครอบครัวด้วยความชื่นบานและผูกพัน เคยคิดไหมว่า แนวคิดของวันหยุดที่เอื้ออำนวยต่อผู้คนนั้นมาจากไหน มันไม่ได้มาจากฟาโรห์ (อพย 1-12) หรือบาบิโลนโบราณ คนในสมัยก่อนมีแนวโน้มที่จะทำงาน 7 วันต่อสัปดาห์ และต้องก้มกราบและนมัสการเจ้านายผู้กดขี่ มีเพียงพระเจ้าของเราเท่านั้นที่ทรงรักและเมตตา และนำมาซึ่งวันหยุดเพื่อประชากรของพระองค์ อพย 23:14-17 ลนต 23 และ 25 กตว 28-29 ฉธบ 16

ชาวอิสราเอลมีวันหยุด 3 เทศกาลกินเวลาหนึ่งอาทิตย์หรือมากกว่า และวันพิเศษ 3 วัน ที่สัมพันธ์กับวันหยุดเหล่านั้นหรือถูกใช้เพื่อกำหนดวันหยุดเหล่านั้น

1) **วันปัสกา** - วันที่ 14 ของเดือนแรก (อพย 13:42-51) เป็นวันหลังจากอาทิตย์แห่ง เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เสร็จสิ้น (อพย 15:15-20) เป็นที่ระลึกถึงพระเจ้าทรงปลดปล่อยอิสราเอลให้เป็นอิสระจากอียิปต์ และการเริ่มต้นเดินทางสู่ดินแดนพันธสัญญา

2) **เทศกาลสัปดาห์** - เป็นวันแรกหลังจากวันสะบาโตของปีเริ่มต้นการเก็บเกี่ยว เป็นวันหยุดพัก (วันแห่งผลต้นฤดู) (กตว 28: 26) เป็นเวลาของความชื่นบานแห่งการเก็บเกี่ยว 7 อาทิตย์ เสร็จสรรพหลังจากวันสะบาโตที่เจ็ด (วันอาทิตย์) เป็นการเฉลิมฉลองซึ่งเรียกว่า วันเพนตากอส อิสราเอลสรรเสริญพระเจ้าที่ทำให้พวกเขา ได้เข้าแผ่นดินพันธสัญญา และนำการเก็บเกี่ยวเมล็ดข้าวและชีวิตของชาวอิสราเอล (ลนต 23:9-21) วันแรกของเทศกาลฉลองผลต้นฤดู อิสราเอลได้ถวาย “เครื่องยี่นถวาย” แต่พระเจ้า ปุโรหิตชูฟอนข้าว หรือสัตว์ถวายจากระดับเอวขึ้นเหนือศีรษะ รวากับว่า เขากำลังถวายให้สูงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อพระเจ้า แล้วปุโรหิตจึงค่อยลดระดับจากศีรษะต่ำลงมาจนถึงเอว ซึ่งแสดงถึงว่า พระเจ้ากำลังประทานของถวายนั้นกลับคืนสู่ปุโรหิต เพื่อจะถูกนำไปใช้โดยปุโรหิตหรือประชาชนต่อไป มันช่างเป็นภาพที่น่าทึ่ง! เมื่อเราได้ยี่นถวายให้พระเจ้า และพระองค์ได้ทรงประทานกลับคืนแก่เรา..

3) **วันทำการลบบมลทิน** - เป็นวันที่ 10 ของเดือนที่ 7 ก่อนเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยวซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 15 และกินเวลายาวนาน 8 วัน เป็นการบอกถึงการเสร็จสิ้นของการเก็บเกี่ยว หรือเรียกอีกชื่อว่า เทศกาลการอยู่เพิง อิสราเอลได้ใช้ไปไม้ และกิ่งไม้ทำเพิง (ที่พัก) อยู่อาศัย 7 วัน สิ่งนี้ทำให้อิสราเอลจดจำว่า พระเจ้าได้ให้พวกเขาอยู่เพิง (เต็นท์) สำหรับ 40 ปีแห่งการเดินทางจากอียิปต์สู่อิสราเอล

คำถาม

1. เราเห็นคุณลักษณะและจิตใจของพระเจ้าที่มีต่อผู้คนอย่างไร จากการทำทรงให้มีวันหยุดต่างๆ สำหรับพวกเขา?
2. วันนี้ คุณเชื่อหรือเปล่าว่า พระเจ้าทรงห่วงใยคุณ?

อธิษฐาน - วันหยุดพักผ่อนนิตนธ์ของพระองค์ (สวรรค์) จะมาถึงในเร็ววัน!

วันที่ 8 “เนื้อหาทางลบของพระคัมภีร์ไบเบิล”

เลวีนิติ 26-27

ในเลวีนิติ 26 นี้ สามารถถูกเรียกชื่อเป็น หัวเรื่องได้ว่า “ผลลัพธ์ของทางเลือก” “เนื้อหาในทางลบจากพระธรรมอพยพจนถึงพระธรรมมัทธิว” “บทสรุปที่ดีที่สุดเกี่ยวกับกฎหมายมรดกในพันธสัญญาของโมเสส” “มีบาปก็อย่างที่เรารู้แล้วทำให้เราหันหลังกลับและหลงหายโดยที่ไม่มีความหวังในการกลับมาเลย” ประเด็นคือว่า บทที่ 26 เป็นบทที่เป็นกุญแจหรือเรื่องราวหลักของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ผมใช้คำว่า “เนื้อหาทางลบของพระคัมภีร์ไบเบิล” เพราะว่าพระเจ้าได้ตรัสกับคนอิสราเอลว่า พระองค์จะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร ถ้าพวกเขาไม่กลับใจใหม่ และปฏิบัติตัวให้ถูกต้องกับพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทำลายพวกเขาตามลำดับ นับตั้งแต่อิสราเอลเลือกดำเนินชีวิตที่ไม่เชื่อฟัง ทำให้เราเห็นอะไรบางอย่างในบทที่ 26 :14-45 ที่เกิดขึ้นจริงที่ไม่ใช่หนทางของพระเจ้า และได้อธิบายให้เราเห็นว่า ทำไมพันธสัญญาของโมเสส ซึ่งถือเสมือนพันธสัญญานิรันดร์ได้กลายเป็นพันธสัญญาเก่าของโมเสส และเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร เป็นนิรันดร์เพราะพระเจ้าได้ตรัสยกดินแดนคานาอันให้คนอิสราเอลครองตลอดไป หากคนอิสราเอลกระทำตามพันธสัญญา หากอิสราเอลไม่ได้กระทำตามพันธสัญญาในเรื่องมรดก ดินแดนพันธสัญญาก็จะถูกริบคืน ในเลวีนิติ 26 อธิบายว่า “มีบาปก็อย่าง” และบาปอะไรที่จะทำให้ผู้หนึ่งต้องสูญเสียมรดกและพันธสัญญานิรันดร์ เป็นการปูพื้นฐานเพื่อให้เข้าใจพันธสัญญาใหม่ว่า ทำไมผู้หนึ่งไม่ได้รับพระสัญญาแห่งสวรรค์เป็นมรดก (พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมไว้ 7 อย่าง ซึ่งเป็นความรอดและได้เป็นจริงในพันธสัญญาใหม่, ดูในฮีบรู บทที่ 6, 10)

ในเลวีนิติบทที่ 27 ได้กล่าวว่า ดีเสียกว่าที่เราจะไม่บนบานต่อพระเจ้า หากเราทำไม่ได้ การผูกมัดตัวเราต่อพันธสัญญาของพระเจ้า(ความตั้งใจที่พระเจ้าต้องการ มอบตัวพระองค์เองแก่คนอิสราเอล) เป็นเรื่องที่เคร่งครัดมาก ในบทที่ 26 และ 27 เตือนคนอิสราเอลว่า พวกเขาต้องอุทิศตัวเชื่อฟังและติดตามพระเจ้าอย่างเคร่งครัด เมื่อเทียบกับปัจจุบันนี้คือการไม่หันหลังกลับ (ลูกา 9:62) เมื่อเราได้อ่านบทที่ 26 ให้สิ่งเหล่านี้ซึมลึกเข้าไปในหัวใจของเรา เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้เราจดจำว่า เราจะไม่ทำเช่นนี้ ไม่แม้แต่จะคิดที่จะจากพระเจ้าไป หรือหันกลับไปสู่ชีวิตที่โง่เขลาซึ่งเราได้จากมาแล้วนั้น

ให้บทที่ 26 นี้เสริมกำลังใจเรา ดังที่ภาพใน 13 ข้อแรกว่า ง่ายตายขนาดไหน ที่จะติดตามพระเจ้าและเราจะได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงสัญญาว่า พระองค์จะรักษาสัญญาทุกประการ ไม่สำคัญว่า บาปอะไรที่แยงกรายเข้ามาในชีวิตของเรา หากเรากลับใจใหม่ เราก็จะรอด แต่ถ้าเรา “ปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่” ในเลวีนิติ 26:14-15 ได้พูดคำว่า “ถ้า” ไว้ถึง 7 ครั้ง ซึ่งจะนำมาซึ่งความยุ่งยาก บาปนำไปสู่ความตายและทำให้ไม่ได้รับพระสัญญามรดก

คำถาม

6. ให้ยกตัวอย่างของ “การปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่” ที่ทำให้คนที่คิดว่าตัวเอง “เป็นคนดี” ต้องตกนรก (ฮีบรู 3:8,15 , ยากอบ 4:6)

อธิษฐาน - อธิษฐานที่จะมีจิตใจที่อ่อนโยน ที่กลับใจใหม่ในทุกๆวัน

เลวีนิติบทที่ 26

เนื้อหาทางลบ 7 ครั้ง ของคำว่า “ถ้า”

(เป็นเนื้อหาของเหตุการณ์จากเลวีนิติจนถึงกิจการ 28)

ลำดับ	ข้อพระคัมภีร์	“ถ้า” - “แล้ว”	เกิดขึ้นจริงในข้อพระคัมภีร์
1.	ลนต 26:3-13	ถ้าดำเนินตามและเชื่อสัตย์ อิสราเอลได้รับแผ่นดิน เป็นมรดกและพระเจ้าประทานฝน อาหาร ความมั่งคั่ง ขับไล่ศัตรู ฯลฯ ตลอดไป	โยชูวา 1-6, 21:43-45 ผู้วินิจฉัย 15:31, 6:7 2 ซมอ 8, 1 พกษ 10:23-25
ถ้าอิสราเอลไม่สัตย์เชื่อ โดยการไม่กลับใจใหม่แล้ว ถึงร้ายๆเหล่านี้จะเกิดขึ้นตามมา (อิสราเอลปฏิเสธการกลับใจใหม่ นี่คือนี่ที่จะเกิดขึ้นจาก เลวีนิติ 26 ถึง หนังสือ กิจการฯ)			
2.	ลนต 26:14-17	ความน่ากลัว, โรคภัย, การเจ็บไข้	ยชว 7:1-5, 1 พกษ 14:1-18 2 พกษ 1
3.	ลนต 26:18-20	ฝนไม่ตก, ไม่มีพืชผล ต้นไม้	1 พกษ 17:1-7, ฮักกัย 1:5-6,10-11
4.	ลนต 26:21-22	ภัยพิบัติ 7 เท่าของบาป, สัตว์ป่าดุร้าย	1 พกษ 13, 2 พกษ 2:23-24
5.	ลนต 26:23-26	ภัยพิบัติ, พายุแพ้, กันดารอาหาร	2 ซมอ 24:15-21 1 ซมอ 31, อสย 3:1
6.	ลนต 26:27-39	พระเจ้าจะทรงลงโทษ 7 เท่า หากอิสราเอลไม่กลับใจใหม่ และยังทำบาปอยู่ต่อไป เจ้าจะรับประทานเนื้อลูกของเจ้า เมืองของเจ้าจะรกร้างและว่างเปล่า, ถูกจับไปเป็นเชลย	2 พกษ 6:24-29, เพลงคร่ำครวญ 2 พกษ 17, 25:1-21 2 พศด 36:15-21
<p>รายละเอียดนี้ทำให้เห็นว่า มีบาปอะไรบางอย่างที่คนอิสราเอลได้ทำไป ที่ทำให้พระเจ้าละทิ้งพวกเขา และทำให้พวกเขาต้องสูญเสีย มโนภาพเรื่องสวรรค์ โดยไม่มีหวังที่จะได้คืนกลับมา นั่นคือ ดินแดนคานาอัน พวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ เพราะใจที่แข็งกระด้างและหยิ่งโศ ทำให้อิสราเอลมรดกนั้นตลอดไป ซึ่งเหมือนกับสาวกในปัจจุบันนี้ เราสูญเสียของประทานจากสวรรค์ หากเราไม่ยอมกลับใจใหม่ และฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า ในหนทางเดียวกัน เราก็คงไปถึงจุดที่กู้ไม่กลับได้ พระเจ้าทรงเตือนสิ่งเหล่านี้ไว้ตลอดทั้งเล่มของหนังสือฮีบรู (2:1-3, 3:7-19, 4:6-11, 6, 10:19-36, 12:14-17, 13:7, 9, 17)</p>			
7.	ลนต 26:40-45	ข้อความนี้ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อคนอิสราเอลที่ถูกจับไปเป็นเชลย และไม่รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดก แต่เขียนถึงลูกหลานของเขาอีก 70 ปีต่อมา พระเจ้าให้โอกาสเขากลับใจใหม่และสารภาพบาปผิดของเขา และของบรรพบุรุษ (ซึ่งพวกเขาไม่ได้สารภาพและกลับใจใหม่) เมื่อลูกหลานของเขาได้ทำสิ่งนี้แล้ว พระเจ้าก็ทรงเริ่มเติมเต็มในส่วนต่อจากนั้นของพันธสัญญาในวันครบอายุอับราฮัม	2 พศว 36:19-23, อสร 1 นหม 1:4-11, 9:5-36 ดนล 9:4-19, ลก 24:25-27 ลก 24:44-53, กจ 3:13-25, 26 กจ 5:29-32, 7, 13:16-43
<p>โดยได้ประทานพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะจดจำดินแดนคานาอันแต่ไม่ได้มอบให้อิสราเอลครอง พระองค์จะทรงนำคนอิสราเอลกลับไปทีนั้น ในฐานะผู้อาศัยที่คนต่างชาติปกครอง พระเจ้าจะนำพวกเขากลับไปสร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร เพราะพระเจ้าได้ตรัสไว้ในพระคัมภีร์ พระเจ้าได้วางแผนให้พระเยซูเสด็จไปที่นั่น และตายเพื่อมนุษยชาติ และประทานความรอดให้พวกเขาในหนทางเดียวกันกับพระสัญญา 7 ประการที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม</p>			

วันที่ 9 “พระเจ้าทรงรู้จักชื่อทุกคน”

คริสตจักร...คือ

กองทัพ

ที่ขับเคลื่อน

ของพระเจ้า

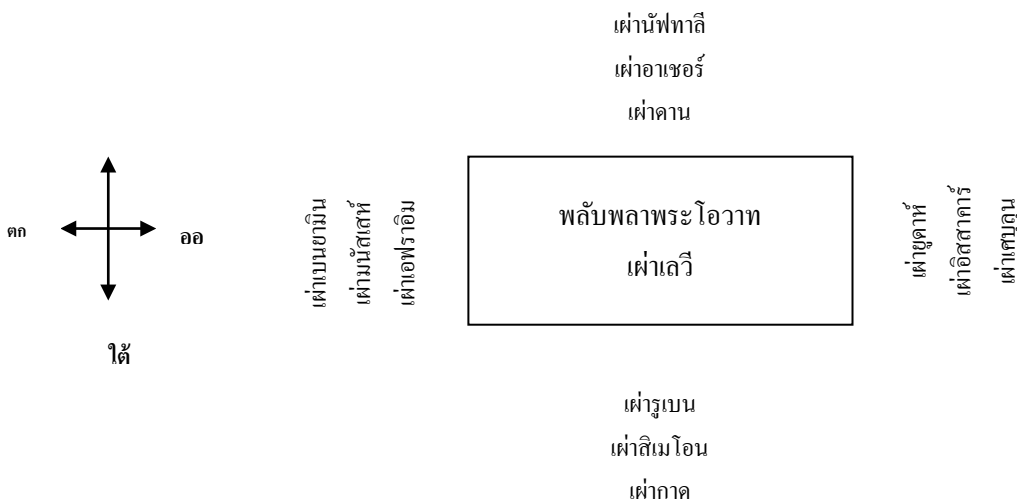
กัณฑ์การวิถึ 1-4

ข้อพระคัมภีร์ สอนอะไรเราในวันนี้

ในกัณฑ์การวิถึบทที่ 1-3 เป็นตัวอย่างของการจัดโครงสร้างของพระเจ้า ในบทที่ 1:1-6 พระเจ้าตรัสกับโมเสสและอาโรนให้เขียนรายชื่อของแต่ละคนออกมา พระองค์ฝึกฝนพวกเขาให้มีจิตใจของพระองค์ ทุกคนล้วนเป็นคนสำคัญสำหรับพระองค์ ไม่ใช่ให้จดเฉพาะแค่จำนวน แต่ให้จดตามรายชื่อ พระเจ้าทรงให้พวกเขาจดบัญชีรายชื่อประชาชนตามชื่อ มิใช่เพื่อพระองค์ แต่เพื่อตัวพวกเขาเอง สำหรับพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงรู้จักทุกชื่อ แม้กระทั่งจำนวนเส้นผมบนศีรษะของเรา (ลูคา 12:7) เหมือนดังเช่นที่ ผู้เลี้ยงแกะ รู้จักแกะของเขา พระเจ้าพระองค์ทรงรู้จักประชากรของพระองค์แต่ละคนเช่นกัน (ยอห์น 10:14) พระเจ้าต้องการให้ผู้นำของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแกะ (เอเสเคียล 34:23-24) พระเจ้าได้ทรงอบรมฝึกฝนโมเสสทีละอย่างก้าว สอนเขาในสิ่งที่เขาต้องการ พระเจ้าทรงฝึกเขาโดยพระองค์ได้ให้คำแนะนำแก่เขาอย่างเจาะจง ซึ่งเป็นเหตุให้โมเสสนั้น มีความมั่นใจ และมีชัยชนะ เราต้องเรียนรู้จากบทเรียนนี้ ในความสัมพันธ์ของเราหลายครั้งเราบอกให้สาวกของเรา “ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้” แต่เราไม่ได้อธิบายรายละเอียดให้แก่เขา หรือช่วยเขาว่า ต้องทำอย่างไรจึงจะสำเร็จและมีชัยชนะ

ได้มีการสำรวจสำมะโนครัว เพื่อจัดหาผู้ชายที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไป เพื่อรับใช้ในกองทัพไม่รวมผู้หญิงและเด็ก หรือชายชรา หรือชายพิการ หรือเฒ่าเลวี ลองคิดดูว่า จะต้องใช้ความพยายามมากขนาดไหน ในการจัดการกับจำนวนประชากรที่มากขนาดนี้ พระเจ้าตรัสบอกอับราฮัมว่า เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ (ปฐมก 12:2) และเราก็เห็นในที่นี้ว่า พระองค์ได้กระทำตามพระสัญญา

ในรูปนี้ แสดงให้เห็นการจัดระเบียบภายในค่ายของคองอิสราเอล

เฒ่าเลวีไม่ได้ถูกนับเข้ากับกลุ่มอื่นๆ เพราะพวกเขาไม่ได้รับมรดกที่เป็นดินแดน พวกเขาถูกเลือกให้เป็นเฒ่าที่ดูแลรับผิดชอบ พลับพลาพระโอวาท (กวด 1:47-55, อพย 32:29) พวกเขาทำหน้าที่เฝ้าประตูหัวปีของคองอิสราเอล (กวด 3:11-

13, 40-41) ในอพยพพบที่ 13 พระเจ้าตรัสบอกให้โมเสส มอบถวายบุตรชายหัวปีแด่พระเจ้า เพื่อเตือนให้คนอิสราเอลระลึกถึงการช่วยกู้ให้รอดของพระองค์และได้นำเขาออกจากอียิปต์

คำถาม

7. คุณรู้สึกอย่างไร เมื่อคุณทราบว่า พระเจ้าได้ทรงดูแลเอาใจใส่ในการช่วยเหลือ และฝึกอบรมโมเสสอย่างละเอียดรอบคอบ แล้วคุณล่ะ คุณได้ทำเช่นนี้กับคนอื่นหรือเปล่า?

2. คุณคิดถึงเหตุผลอื่นใดได้อีกมั๊ยว่า ทำไมพระเจ้าต้องการให้ถวาย “บุตรชายหัวปี” ต่อพระองค์ แล้วตอนนี้อะไรคือสิ่งที่พระเจ้าต้องการเป็นครั้งแรกในชีวิตของคุณ

คำอธิษฐาน

ขอให้มีความตั้งใจที่ใส่ใจในความต้องการของผู้อื่น

วันที่ 10 “ แยกตัวของคุณออกมาเพื่อพระเจ้า”

พระเจ้า

ทรงเข้มงวด

กัณฑ์การวิถึ 5-6

กับคำปฏิญาณ

ในหนังสือกัณฑ์การวิถึ ส่วนมากแล้วจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการจัดทำสำมะโนประชากร และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของประชาชน ในบทที่ 5 นี้ได้พูดถึงการชำระค่าไถ่ มี 3 เหตุผลที่คนอิสราเอลถูกสั่งให้ออกไปอยู่นอกค่าย คือ 1) คนที่มีโรคผิวหนัง (เช่นโรคเรื้อน) 2) ทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และ 3) ทุกคนที่ต้องมลทิน เพราะการสัมผัสศพ โรคเรื้อนเป็นโรคที่ “กั๊กกิน” เนื้อเยื่อของร่างกาย ซึ่งเปรียบเสมือนกับ “บาปซึ่งทำลายจิตวิญญาณ” เป็นโรคที่น่ากลัวที่สุด หากใครติดโรคนี้จะถูกขับไล่ และถูกดูหมิ่นเหยียดหยามดังที่ บาปนั้นก็เป็โรคร้ายของจิตวิญญาณ พระเยซูผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเสียดสละ ทรงรับแบกบาปของเราไว้และถูกดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อเรา พระองค์ต้องเผชิญหน้ากับ 1)บาปของเรา 2) การหลังพระโลหิต และ 3) พระศพของพระองค์เอง (ฮีบรู 13:13 “ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ นอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์”)

ในกัณฑ์การวิถึบทที่ 5: 11-31 กฎนี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อคู่สมรสที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อกันได้เห็นถึงกรรมบาป หรือการกล่าวหาหันต่อพระเจ้า การบังคับใช้ของกฎในลักษณะนี้เราจะไม่เจอในข้อพระคัมภีร์

คำปฏิญาณตนของพวกนาศีร์ ทำขึ้นเพื่อที่จะ “ปลีกตัว” หรือ “ปลีกตัวออก” เพื่อถวายแด่พระเจ้าตลอดระยะเวลาที่ปลีกตัวออกมา ในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงมี ซามูเอล แซมซัน และยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ผู้วินิจฉัย 13:5,14 ; 1 ซามูเอล 1:11; ลูกา 1:15) คำสัตย์ปฏิญาณตนของพวกนาศีร์นั้น รวมถึงการบังคับตนเอง ไม่ตัดผม ไม่เข้าใกล้ซากศพ ตีไม้ไวน์หรือ กิโนอะไรก็ตามที่ทำจากต้นองุ่น (เช่น องุ่น ลูกเกด) คำปฏิญาณตนนั้นต้องทำอย่างระมัดระวัง พระคัมภีร์ได้เตือนให้ทำตามคำปฏิญาณอย่างเคร่งครัด (สุภาพษิต 20:25 ; เฉลยฯ 23:21) และเมื่อปฏิญาณตนแล้ว พวกเขาต้องผูกมัดตัวกระทำตาม (กัณฑ์การวิถึ 30:2 “เมื่อผู้ใดบ่นไว้กับพระเจ้าหรือให้สัตย์สาบานผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัญญาวิธิตอย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียเวลา เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากปากเขาทั้งสิ้น”) อย่างไรก็ตาม คำชี้แนะต่างๆ ที่ถูกกำหนดในข้อพระคัมภีร์นั้น ก็เพื่อป้องกันการใช้คำปฏิญาณตนในหนทางที่ผิด เช่น 1) คำบนบานของลูกๆ นั้นต้องได้รับความเห็นชอบจากบิดามารดา (กตว 30:3-5) และ 2) คำบนบานของภรรยาต้องได้รับความเห็นชอบจากสามี (กตว 30:6-13)

คำถาม

- โรคเรื้อนนั้นเปรียบเหมือนกับบาปอย่างไร? เมื่อคนรู้ว่ามึบาปในชีวิตของตัวเอง และบาปนั้นน่าเกลียดน่าชยะแขยงซึ่งเปรียบเหมือนกับโรคเรื้อนในสายตาของพระเจ้า คุณคิดว่ามันสมเหตุสมผลมั๊ย หากคนนั้นไม่กระตือรือร้นเลยทีอยากได้รับการให้อภัย
- คำปฏิญาณตนของพวกนาศีร์ในการบังคับตนเองจากสิ่งต่างๆ ซึ่งคล้ายกับการที่พระเยซูทรงเรียกให้สาวกของพระองค์ปฏิเสธตัวเอง มีอะไรบ้างที่คุณจะปฏิญาณตนที่จะบังคับตนเองตลอดเวลาเพื่อที่จะใกล้ชิดพระเจ้า

คำอธิษฐาน

ขอกำลังใจในการใช้ชีวิตที่จะปฏิเสธตนเองจากสิ่งที่จะทำให้เราอ่อนแอหรือทำลายความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า

วันที่ 11 ชำระล้างและเตรียมตัวเพื่อการใช้งานของพระเจ้า

กัณฑ์การวิถึ 7-9

หนึ่งปีเต็มหลังจากที่ชาวอิสราเอลได้ออกจากประเทศอียิปต์ และตอนนี้แทนบูชาของพระเจ้ายกเศ็ร์จสมบุรณ์พร้อมเพื่อการใช้งาน ผู้นำของประชาชนในกัณฑ์การวิถึที่ 7 เข้ามาเพื่อถวายของบูชา เพื่อการอุทิศตัวต่อหน้าแทนบูชาอย่างแรกประมุขของเผ่าต่างๆ ต้องถวายเกวียนและวัวให้แก่คนเลวี เพื่อการเคลื่อนย้ายแทนบูชา (กัณฑ์การฯ 7 : 1-9) แต่มิได้มอบอะไรให้แก่บุตรของโคซาท เพราะงานของเขาเป็นงานที่ต้องห้ามของบริสุทธิ์ (10) พระเจ้าประสงค์ให้ประมุขแต่ละเผ่ารวมแรงกายใจกันเพื่อ “การเป็นทีม” หรือ “ครอบครัว” ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าพยายามสร้างสังคมในอิสราเอล พระองค์มอบหมายคำแนะนำแก่ผู้นำของตนว่า เขาควรถวายอะไรที่แทนบูชา -บรรดาผู้นำมอบหมายของพวกเขา วันละหนึ่งเผ่า เป็นเวลา 12 วัน ผู้นำแต่ละคนมอบของถวายอย่างเดียวกัน

เครื่องธัญบูชา : จานเงินลูกหนึ่งมียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็ม

ชามเงินลูกหนึ่งมียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็ม

เครื่องเผาบูชา : ลูกวัวผู้ 1 ตัว, แกะผู้ 1 ตัว, ลูกแกะผู้ 1 ตัว

เครื่องบูชาไถ่บาป : แพะผู้ 1 ตัว

เครื่องศานติบูชา : วัวผู้ 2 ตัว, แกะผู้ 5 ตัว, แพะผู้ 5 ตัว, ลูกแกะผู้ 5 ตัว

ดูเหมือนอาจเป็นเรื่องราวซ้ำๆที่เราอ่านรายละเอียดทั้งหมด แต่การย้ำเตือนแสดงให้เห็นถึงความสำคัญที่พระเจ้าทรงใส่ใจในของบูชาที่ถวายมาเพื่องานของพระองค์ การอุทิศตัวของคนเลวีเกิดขึ้นในบทที่ 8 พวกเขาพิจารณาให้เป็น “ผู้ยื่นถวายแด่พระเจ้า” (อพยพ 29:24) นั่นคือ เครื่องบูชาเป็นชีวิต (โรม 12:1) พระเจ้ากำชับอิสราเอลบุตรหัวปีของชาวอิสราเอลเป็นของพระเจ้า แต่แทนที่พระองค์จะนำบุตรหัวปีออกจากแต่ละเผ่า พระองค์ทรงนำชายเลวีทุกคน (อพยพ 8:18) จากจุดนี้คนเลวีถูกเลือกให้แยกออกจากผู้อื่นเพื่อของถวายตัวเพื่อรับใช้ที่แทนบูชาของพระเจ้า นี่ก็เป็นไปตามคำทำนายของยาโคบ ในปฐมกาล 49:57 (สาปแช่ง) และเพื่อการปลดปล่อยของพวกเขา (อพยพ 32:29) (การอวยพร) พวกเขาไม่ได้รับมรดกเหมือนเผ่าอื่นๆ อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีชื่อเผ่าอยู่ในอิสราเอล นี่เป็นเหตุที่อิสราเอลจึงได้มี 13 เผ่า มิใช่ 12 เผ่า เทศกาลปัสกาได้ถูกฉลองเป็นครั้งแรกหลังจากออกจากประเทศอียิปต์ (กัณฑ์การ 9:1) วันของเทศกาลได้ถูกกำหนดไว้แม้ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่สู้ดีนัก (9:6-มลทิน) เวลาที่ถูกกำหนด (9:3 “วันที่สิบสี่ค่ำ เวลาเย็น”) กฎระเบียบอันชัดเจน (9:3 “ตามกฎเกณฑ์และกฎหมายทั้งสิ้น”) และไม่อดทนต่อคนไม่เชื่อฟัง (9:13 “ต้องถูกอบเปหิ) แม้เป็นกฎหมายที่เข้มงวด แต่ก็อนุโลมในบางกรณี (9:9-12) เพราะพระเจ้าเป็นผู้เมตตา อย่างไรก็ตาม มีแต่พระเจ้าผู้เดียวที่ตรัสสั่ง (9:8)

คำถาม

1. วันนี้ร่างกายของคุณพร้อมเพื่อพระเจ้าไหมเพื่อถูกชำระเตรียมเพื่อการใช้งานของพระองค์? แล้วคุณจะทำอะไรเพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์ได้อย่างไร?
2. มากแค่ไหนที่คุณเข้มงวดต่อคำสั่งของพระเจ้า?

อธิษฐาน : อธิษฐานเพื่อเราจะเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตเพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัย

วันที่ 12 พระเจ้านำทางและฝึกฝนคนของพระองค์

กัณฑ์ 10-12

ในกัณฑ์ 10:1-10 พระเจ้าสั่งโมเสสให้สร้างแตรเงินสองคัน เพื่อใช้เรียกการชุมนุม และใช้ร้อยย้ายค่ายประชาชน ต้องพร้อมอยู่เสมอเพื่อการโยกย้ายหรือมารวมตัวกันเมื่อเสียงแตรดังขึ้น วันนี้เราควรเตรียมพร้อมเช่นกัน เมื่อเสียงแตรของพระเจ้าดังขึ้น 1 เรสโลนิกา 4 : 16-17

กัณฑ์ 10:11-13 จะตั้งค่ายหรือย้ายไปตามสถานที่ต่างๆ เมื่อที่ก่อนเมฆของพระเจ้านำทางเขาไป “เดินกับพระเจ้า” พวกเขาหยุดเมื่อพระเจ้าหยุด พวกเขาเดินเมื่อพระเจ้าเดิน กาลาเทีย 5: 25 เปาโลกล่าวแก่ชาวกาลาเทีย “ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ” ในฐานะคริสเตียน เราต้องเดินกับพระเจ้าเสมอ พระเจ้าพระวิญญาณอยู่กับเรา (ยอห์น 16:13) เราต้องร่วมเดินตามพระวิญญาณไม่ว่าที่ไหน

บทสนทนาของโมเสสกับพระเจ้า แสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิดระหว่างเขากับพระเจ้า โมเสสรู้สึกท้อแท้และแสดงออกต่อพระเจ้า เขารู้สึกถึงความกดดันของภาระหน้าที่ในการนำ (2 โครินธ์ 11:28) พระเจ้าได้อบรมโมเสสให้เป็นเหมือนบิดามารดาให้แก่คนอิสราเอล (1 เรสโลนิกา 2:7-8,11) หลังจากนั้นพระเจ้าตรัสสั่งโมเสสให้บอกประชาชนให้กินเนื้อได้ แม้กระทั่งเขาขาดความเชื่อแต่ก็ยังทำตามคำสั่งของพระเจ้า มันน่าทึ่งที่เรามักลืมอัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทำในชีวิตของเรา ยามที่เราเผชิญความลำบาก โมเสสทราบพระเจ้าสามารถทำอัศจรรย์ได้ แต่ก็ไม่วายที่รู้สึกท้อแท้และจืดจางตัวเองซึ่งปิดกั้นความเชื่อของเขาไว้ ยามที่เราขาดความเชื่อก็เท่ากับเรากล่าวว่า “พระเจ้าไม่มีพลังมากพอจะทำตามสิ่งที่พระองค์สัญญาไว้” คุณเคยคิดใหม่ว่า พระเจ้ารู้สึกอย่างไรยามที่เราขาดความเชื่อ?

หลังจากนี้พระเจ้าส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมายังผู้สาวุโส 70 คน สองคนที่ไม่ได้เข้าร่วมประชุมก็เริ่มทำการทำนายในค่าย โยชูวาโมโหเลยไปรายงานโมเสส การตอบสนองของโมเสสคือ “เราหวังว่าประชาชนของพระเจ้าทุกคนจะเป็นผู้เผยพระวจนะและพระองค์จะได้ใส่พระวิญญาณลงเหนือพวกเขา” วันนี้ประชากรของพระเจ้าทุกคนต่างเป็นผู้เผยพระวจนะและมีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่กับเขา (กิจการ 2:17,2:38-39) เมื่อเราเป็นคนของพระเจ้า เราต้องเข้าใจการเรียกของพระองค์ – เราต้องยืนอยู่ในโลกนี้ในฐานะที่เป็น “ผู้เผยพระวจนะ” เป็นผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เราต้องเป็นคนที่มีผลกระทบเพื่อพระเจ้า

ในบทที่ 12 พระเจ้าโกรธนางมีเรียม และอาโรนที่วิพากวิจารณ์โมเสส พระเจ้าเกลียดการวิพากวิจารณ์และการบ่น! คนของพระเจ้าต้องมีความสามัคคีและทำในบทบาทของตัวเอง นางมีเรียมถูกสาปให้เป็นโรคเรื้อนเพราะท่าทีของเธอ นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ซาตานใช้ต่อต้านแผ่นดินของพระเจ้า พวกเราต้องร่วมใจสามัคคี ให้กำลังใจและสนับสนุนกันและกัน

คำถาม

1. จุดไหนในชีวิตหรือกลุ่มของคุณที่ง่ายที่สุดที่คุณจะวิพากวิจารณ์ผู้นำของคุณ? และคุณจัดการกับสิ่งนี้อย่างไร?

อธิษฐาน

ใช้เวลาของพระองค์พระเจ้าสำหรับทุกคนที่พระองค์อวยพรคุณ อธิษฐานที่จะมีจิตใจที่ไม่บ่นหรือไม่เป็นคนวิพากวิจารณ์

วันที่ 13 พระเจ้าทรงทดลองเรา

กัณดารวิถี 13-16

ชาวอิสราเอลคงตื่นตื่นน่าดู เมื่อมาถึงเขตแดนของแผ่นดินพันธสัญญา เวลานั้นผ่านไปปีกว่าและผู้คนก็เริ่มเห็นจุดสิ้นสุดของการเดินทาง คุณจินตนาการได้ว่า มันน่าตื่นตื่นมากขนาดไหน ขณะที่โมเสสได้เลือกผู้สอดแนมเข้าเพื่อสำรวจแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาว่า มันคือแผ่นดินที่บริบูรณ์ไปด้วยนมและน้ำผึ้ง (อพยพ 3 : 8) มันเป็นโอกาสที่จะจัดตั้งไปที่ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พวกเขาถูกทดสอบ-แต่ก็ล้มเหลว (เฉลยฯ8:2,13:3) แทนที่จะนำพระสิริมายังพระเจ้าแต่กลับนำข่าวร้ายมาให้ ผู้สอดแนมทั้งสิบสองเผ่าต่างมีความเห็นที่ต่างกัน สิบคนที่จัดตั้งไปที่ความกลัว ส่วนอีกสองคน (โยชูวาและคาเลบ) จัดตั้งไปที่ความเชื่อในพระเจ้า ชายมากมายหลายคนถูกกำหนดภารกิจอันพิเศษโดยพระเจ้า แต่เขาซึ่งลาดเกินไปที่จะทำให้สำเร็จ ความกลัวอยู่ระหว่าง ความซื่อสัตย์และความกล้าหาญ บางคนอาจวิ่งหนี แต่บางคนวิ่งเข้าใส่และชนะมันได้ ความซื่อสัตย์เป็นบาป(วิวรณ์ 21:8) แต่ความกล้าหาญนั้นคือสิ่งที่เราต้องอธิษฐานขอ (กิจการ 4:29, 2 โครินธ์ 3:12)

ผู้สอดแนมเข้าสู่คานาอันด้วยท่าทีของ “หวัชโมย” ผลไม้ (กัณดารฯ13:23) ไม่ใช่ท่าทีของผู้เป็นเจ้าของ และเราก็มีท่าทีเช่นนี้บ่อยครั้งในฐานะที่เป็นคริสเตียน เราไม่สามารถเข้าไปหาเพื่อนบ้านของเราด้วยท่าทีของหวัชโมยของจูกิจ (โดยการพูดเรื่องราวพระคริสต์แค่นิดๆหน่อยๆ) แล้วก็วิ่งออกมาด้วยความกลัว ท่าทีของเราควรเป็นผู้ชนะ ที่อยากเห็นเพื่อนบ้านของเรามาเป็นสาวก มีหลายอย่างอาจทำให้เราตกใจแต่อย่าถอยกลับ – พระเจ้าจะสู้เพื่อเรา!

มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้คนอิสราเอลกลัวมากที่สุด คือ คนเนฟิล (มนุษย์ยักษ์) ปฐก 6: 4 คนพวกนี้เป็นคนแก่วัยกล้าของแผ่นดินมาทั้งก่อนและหลังของช่วงโนอาห์ มีบันทึกไว้ว่า คนเหล่านี้สูง 9-10 ฟุต โกลิอัทแห่งกัท ที่ดาวิดปะทะด้วยเมื่อ 450 ปีถัดมาก็เช่นกัน (โยชูวา 11:22 “ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัท และอัชโดด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง) ลองจินตนาการดูซิว่า ถ้าคุณต้องสู้กับคนทั้งเมืองหรือประเทศที่มีร่างกายสูงใหญ่เหมือนโกลิอัทจะเป็นอย่างไร? ลองนึกถึงความกลัวที่พวกเขามี แต่อย่างไรพวกเขาก็ถูกลงโทษจากพระเจ้าเพราะการขาดความเชื่อ ว่าพระองค์จะทรงนำเขา

เพราะการขาดความเชื่อ ผู้คนจึงเริ่มตั้งตาคอยต่อพระเจ้า และต้องการกลับไปยังชีวิตของการเป็นทาส (ฮีบรู 3:16) พวกเขาวิ่งต่อพระเจ้าว่า “ให้เราตายซะที่อียิปต์ หรือที่ทะเลทรายซะดีกว่า ทำไมพระองค์ต้องนำเรามาตายซะที่นี้ด้วยคะดาบ? ลูกเมียของเราจะถูกแย่งไป ให้เรากลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ? (กัณดารฯ14:2-3) พระเจ้าทรงโกรธมากและตรัสแก่โมเสสว่า พระองค์จะทำลายพวกเขาจะสร้างชนชาติใหม่จากโมเสส พระองค์สัญญาว่า พวกเขาจะต้อง “ถูกตัดจากการสืบมรดก” (กัณดาร 14:12) คำว่า “สืบมรดก” ถูกกล่าวในพระคัมภีร์ถึง 300 ครั้ง นี่เป็นคำสัญญาหลักสำคัญที่พระองค์สำแดงให้เห็นตั้งแต่บทแรกของพระคัมภีร์ (ดู อุดม โนอาห์ อับราฮัม ยาโคบ) พระเจ้าสัญญากับผู้คนถึง “แผ่นดินพันธสัญญา” ถ้าพวกเขายังคงเดินทาง “หนทางของพระองค์” (อพยด 19: 5, เฉลยฯ6:3) พวกเขาจะไม่ให้พวกเขาเข้าสู่ดินแดนพันธสัญญา ลูกหลานของอิสราเอลก็ถูกตัด (ฮีบรู8:9) และปัจจุบันก็ยังคงทนทุกข์กับผลจากบาปของพวกเขา – ตายในถิ่นทุรกันดาร มันเกิดขึ้นจริงตามที่พวกเขาขอใน กัณดารฯ14:2

ประชาชนต้องการเลือกผู้นำเพื่อพาเขากลับไปอีธิโอเปีย (กันดารฯ14:4) นี่ก็เปรียบได้กับคริสเตียนยามที่เราคืออติง – ต้องการกลับไปยังชีวิตเก่า ใช่ครั้งหนึ่งเราเป็นบุตรของพระเจ้าและยังเป็นอยู่เสมอ – แต่คุณไม่สามารถกลับไปรับมรดกจากพระองค์ได้

คำถาม

1. ในแง่ใดบ้างในอาทิตย์ที่ผ่านมา ที่คุณรู้สึกถูกทดลอง มีอะไรบ้าง(เช่น คน งาน อคติ ฯลฯ) ที่ทดลองคุณให้เดินจากพระเจ้าหรือจากคริสตจักร? ขอให้เปิดใจ
2. ลองอธิบายว่า คุณจะรู้สึกอย่างไรที่คุณกำลังจะได้รับมรดก

อธิษฐาน – จงขอบคุณที่ได้เป็นบุตรของพระเจ้า

วันที่ 14 การทรงเลือกของพระเจ้า

กัณฑ์ 17-20

ในบทที่ 17 พระเจ้ายังทรงกริ้วกับประชาชน (ในบทที่ 16) ที่พวกเขาตั้งตาคอยต่อผู้นำที่พระองค์แต่งตั้ง พระเจ้าสั่งโมเสสให้มอบไม้เท้าให้แก่ผู้นำทั้งสิบสองเผ่า พระเจ้ามีพระประสงค์ให้ไม้เท้าแต่ละอันมีหน่องอกออกมา แต่ไม้เท้าของอาโรนมีหน่อ ทั้งดอกตูมและดอกบาน อีกทั้งยังเกิดผลอัลมอนด์อีกด้วย (กัณฑ์ 17:8) นี่เป็นสัญลักษณ์อันชัดเจนที่ไม่มีข้อกังขาใดๆจากการทรงเลือกของพระเจ้า ในมัทธิว 7:15-20 พระเยซูกล่าวว่าผู้เผยพระวจนะจะเป็นที่รู้จักโดยผลจากการกระทำของเขา อย่างไรก็ตามพระเยซูไม่ได้หมายถึงผลทางร่างกาย (เช่น ผลอัลมอนด์) แต่หมายถึงผลด้านจิตวิญญาณ คือผลของการเป็นสาวก ในยอห์น 15 และกาลาเทีย 5: 22 การทรงเลือกของพระเจ้าติดตามมาด้วยความรับผิดชอบมากมาย ในกัณฑ์ 18 พระเจ้าทรงให้อาโรนและครอบครัวรับผิดชอบในห้องบูชา พระเจ้ามองหาความรับผิดชอบนี้เป็นเหมือนของประทาน (กัณฑ์ 18:7)

คนเลวไม่ได้รับแผ่นดินมรดกเหมือนอิสราเอลเผ่าอื่นๆ พระเจ้าตรัสว่า “เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล” (กัณฑ์ 18:20 สดุดี 73:25) พระองค์ให้ทศกัณฑ์จากคนอิสราเอลเป็นค่าตอบแทน (กัณฑ์ 18:21) พระเจ้าก็ต้องการให้คนเลวมอบทศกัณฑ์จากรายได้ที่เขาได้รับเช่นกัน (กัณฑ์ 18:26) การให้ต่อพระเจ้าเป็นเรื่องของจิตใจ เราควรให้พระเจ้าจากสิ่งแรกและสิ่งที่ดีที่สุดที่เราได้ (รายได้ เวลา การรับใช้ ฯลฯ) พระเจ้าต้องการให้คนเลวมีจิตใจที่เสียสละเช่นกัน

ในบทที่ 19 พระเจ้ามีข้อกำหนดที่เข้มงวดในการชำระร่างกาย หรือสิ่งของที่สัมผัสกับคนตาย ไม่มีประเด็นใดเกี่ยวกับการสัมผัสร่างกายของคนตายแล้วจะทำให้เราเป็นคนไม่สะอาดหรือมีมลทิน สำหรับพระเจ้าคนตายเป็นการย่ำเตือนเราถึงผลของความบาปของโลกนี้ (ปฐมกาล 1:22) ความตายถูกนำมาเพราะความบาป (โรม 3:23)

บทที่ 20 ได้บรรยายเหตุการณ์ที่สำคัญมากอย่างหนึ่งในชีวิตของโมเสส นั่นคือการที่โมเสสไม่สามารถเข้าแผ่นดินพันธสัญญาได้ มีอยู่สองประเด็นที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “บอกหินต่อหน้าประชาชนให้หินหล่นน้ำ” (กัณฑ์ 20:8) แต่โมเสสใช้ไม้เท้าตีหินสองครั้งแทนการบอกหิน เหตุนี้เขาไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า อย่างที่สองโมเสสไม่ได้ให้เกียรติพระเจ้าในสิ่งที่เขาทำ (กัณฑ์ 20: 21) โมเสสกล่าวว่า “เจ้าผู้บงการฟ้า (คือโมเสสและอาโรน) บัดนี้จะให้เราเอาน้ำออกจากหินให้เจ้าดื่มหรือ? (กัณฑ์ 20:10) ในเฉลย 32:51 พระเจ้าลงโทษเขาตามที่ตรัสไว้ เราต้องเชื่อฟังพระองค์ทุกประการและให้เกียรติพระองค์จากชัยชนะทุกอย่างที่เราทำ

คำถาม

1. หนทางใดบ้างที่คุณควรเปลี่ยนแปลงในการนำของคุณเพื่อเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น? ผลจากชีวิตของเราแสดงให้เห็นผู้อื่นเห็นพระเจ้าเป็นจุดศูนย์กลางในชีวิตของเราหรือไม่?
2. การให้เรื่องทำลายของคุณหรือไม่? ทำไม?

อธิษฐาน อธิษฐานเพื่อใจของคุณจะเปิดออกเพื่อทำสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาในชีวิตของคุณ

วันที่ 15 ยกขึ้นเพื่อผู้อื่นจะได้เห็น

กัณดารวิถี 21-24

ในกัณดารฯ 21 คนอิสราเอลเริ่มบ่นต่อพระเจ้าและโมเสส คราวนี้พระเจ้าส่งงูพิษออกมากัดผู้คน โมเสสอธิษฐานให้งูหนีออกไป แทนที่พระเจ้าจะทรงให้ทางออกอื่น พระเจ้าให้โมเสสสร้างรูปปั้นงูของสัมฤทธิ์ และวางไว้บนเสาเพื่อที่เมื่อใดที่คนอิสราเอลถูกงูกัดก็ให้มองไปที่รูปปั้นนี้แล้วเขาจะหายดี ในยอห์น 3 : 14 พระเยซูได้อ้างถึงเหตุการณ์นี้และเปรียบเทียบตัวพระองค์เอง พระเจ้าไม่ได้นำบางสิ่งออกไปจากโลกนี้ทั้งๆที่มันกำลังฆ่าจิตวิญญาณของเรา แต่พระองค์ให้ทางออกแก่เราคือ -พระเยซู เรื่องงูก็ประเด็นเดียวกัน พระเจ้าไม่ได้นำงูออกไปจากคนอิสราเอล แต่พระองค์ให้หนทางที่เขาจะหายจากพิษได้ก็คือต้องมีความเชื่อและการกระทำ

กษัตริย์แห่งโมอับกลัวคนอิสราเอลและท่านได้เรียกบาลาอัมมาเพื่อสาปแช่งพวกเขา บาลาอัมถูกขอจากพระเจ้าที่ห้ามสาปแช่งคนอิสราเอลเพราะเขาเป็นคนที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า บาลาอัมขอพระเจ้าเป็นครั้งที่สองเมื่อคนนั้นกลับไป แม้ว่าพระเจ้าจะกล่าวไว้ว่าเขาจะไปได้ แต่ในข้อต่อมาพระองค์มิได้อนุญาตให้เขาไป ถ้าบาลาอัมรักที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขาก็คงจะไม่ผลักดันตัวเองให้ทำบางอย่าง ทั้งๆที่รู้ว่าพระเจ้าไม่อนุญาต แม้ว่าบาลาอัมไม่ได้ต่อต้านคำสั่งพระเจ้าเพราะยำเกรงพระองค์ แต่เขาก็ไม่ได้ไปเหนือในความสัมพันธ์ที่มีกับพระเจ้า เราควรมีแรงจูงใจที่รับใช้พระเจ้าเพราะเรารักพระองค์ ซึ่งไม่ใช่เพราะความกลัวที่ถูกลงโทษ หรือเชื่อฟังเป็นกฎเกณฑ์เท่านั้น (มัทธิว 15:8-9) จนกระทั่งพระเจ้าให้ลาของบาลาอัมพูดได้ และส่งทูตสวรรค์มาเตือนเขาว่า พระเจ้ากำลังต่อต้านเขาเพราะเขาขาดความยำเกรงและพระองค์จะฆ่าเขาเสียก็ได้ แต่บาลาอัมไม่ได้ตอบสนองมาจากใจ ดูเหมือนว่าถ้าใจของเขาอยู่กับพระเจ้า เขาก็คงจะรู้ว่าถูกต่อต้านจากพระเจ้าและก็จะตอบสนองว่า “ได้ข้าพระองค์จะกลับทันที” แต่กลับเป็นว่า “ถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพระองค์จะกลับไปเสีย” เช่นบางครั้งเราต้องการบางอย่างเสียเหลือเกิน เราอยากให้คนบางคนตอบตกลงหรือไม่เราก็หาข้อพระคัมภีร์สักข้อหนุนการกระทำของเราแทนที่จะถามว่า “พระเจ้าอยากให้เราทำอะไรมากที่สุด?” บาลาอัมไปหาบาลาค เขาไม่ได้ไปสาปแช่งคนอิสราเอลแต่ไปอวยพรพวกเขาตามที่พระเจ้าสั่ง แต่ในกัณดารฯ 31:16 กล่าวว่า หลังจากเรื่องของบาลาอัมก็ทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำผิดต่อพระเจ้า (โยชูวา 13:22) บันทึกว่า บาลาอัมถูกฆ่าในสงคราม ในจุดหนึ่งเมื่ออยู่ในคนกลุ่มหนึ่ง บาลาอัมถูกมองว่าเป็นคนที่มีความเชื่อเข้มแข็งในพระเจ้า แต่ก็มีจิตใจที่ไม่ใกล้ชิดกับพระเจ้าเหมือนที่เห็นภายนอก ไม่ใช่เรื่องสำคัญที่คนอื่นจะคิดว่า จิตวิญญาณของเราเป็นอย่างไร ดีชะกว่าที่เราหยุดทำสิ่งที่ดีในพระนามของพระเจ้า

คำถาม 1.อะไรเป็นสิ่งที่ยากที่สุดที่คุณยอมรับ? คุณกำลังเข้าหาสิ่งนั้นด้วยความเชื่อหรือเปล่า?

อธิษฐาน วางใจว่าพระเจ้าจะเป็นผู้จัดเตรียมคำตอบให้แก่เราเสมอ

วันที่ 16 “ หึงหวงเพื่อพระเจ้า ”

กัณฑ์ 25-27

ข้อคิดทางพระคัมภีร์

ความหึงหวง คือ
ความกระตือรือร้น
และขยันขันแข็ง
อุทิศตัวต่ออุดมคติ
หรือหลักการ

อิสราเอลชนะการบุกที่ดูเด็ดขาดโดยกษัตริย์ 2 องค์ คือ โอบาดัน และสิโหน บาลาค กษัตริย์แห่งโมอับ ล้มเหลวในการใช้ให้บาลาคอัมสาบแข่งคนอิสราเอล แต่เขาทำให้อิสราเอลประนีประนอมและสูญเสียกองกำลังได้สำเร็จ กษัตริย์แห่งโมอับค้นพบวิธีที่ทำให้คนอิสราเอลตกสู่บาป คนอิสราเอลได้เล่นซู้ และด้วยเหตุนี้ทำให้คนกว่า 24,000 คน ตายในภัยพิบัติต่อหน้าพระเจ้า อัครทูตเปาโลได้ใช้เหตุการณ์นี้ เตือนผู้อ่านของเขาว่า เราควรเรียนรู้จากบาปของพวกเขา “เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เราใจโลภปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนคนเหล่านั้น อย่าให้เราคบหญิงชั่วเหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน” 1 โครินธ์ 10 :8

ในพระคัมภีร์มีประมาณ 2-3 ครั้งที่เราเห็นคนที่มีความหึงหวงเหมือน ฟิเนหัส เช่นตอนที่ หลานชายของอาโรน ลงโทษผู้นำของอิสราเอลคนหนึ่งในการเล่นซู้ น่าสนใจที่เห็นว่า การกระทำของฟิเนหัสได้รับการเป็นพยานที่ชัดเจน เด่นชัดกว่าการกระทำอื่นใดในพันธสัญญาเก่า “เขาหึงหวงเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปของคนอิสราเอล” (กตว 25:13) ความหึงหวงของฟิเนหัสเป็นที่พอพระทัยในสายตาของพระเจ้า เพราะเป็นความหึงหวงเพื่อพระองค์และต่อต้านบาป เป็นสิ่งที่แตกต่างมากเมื่อเทียบกับจิตใจของผู้นำอิสราเอล (รวมทั้งโมเสส) พวกเขาทำได้ดีที่สุดก็คือ การโคกเค็ร่า แต่ฟิเนหัสลงมือทำบางอย่าง (สดุดี 106:30) ในการที่ไม่เห็นด้วยกับสิ่งชั่วร้ายนั้นทำได้ง่ายกว่าการลงมือกระทำและจัดการกับสิ่งนั้น! ในกัณฑ์ 26 ได้มีการจัดทำสามะโนครวัขึ้นอีกครั้ง ห่างจากการทำสามะโนครวัครั้งแรก 40 ปี (กตว 1:17-47) ส่วนมากในแต่ละเผ่ายังคงมีจำนวนประชากรคงเดิม ยกเว้น เผ่าสิเมโอนที่ลดลงจาก 59,200 คน เหลือ 22,000 คน อาจเป็นจากสาเหตุที่ถูกยาโคบสาปแช่งในปฐมกาล 49:5-7

คำถาม

9. คุณได้ทำบางอย่างที่แสดงความหึงหวงที่คุณมีต่อพระเจ้าครั้งสุดท้ายเมื่อไร อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณไม่ค่อยมีแรงปรารถนาเพื่อพระเจ้า

คำอธิษฐาน

ขอความกล้าหาญที่ทำในสิ่งที่แสดงออกถึงความหึงหวงเพื่อพระเจ้าในทุกๆวัน

วันที่ 17 “ การถวายบูชาของประชากรของพระเจ้า ”

พระเจ้าจะทรงนำเรา

กัณฑ์ 28-31

ผู้ช่วยชนะ

หากเรา...เชื่อฟังพระองค์

เมื่ออ่านพระคัมภีร์ในตอนนี เราได้เห็นการถวายบูชาประจำวัน ประจำสัปดาห์ ประจำเดือน และประจำปี พวกเขาได้นำให้คนอิสราเอลแสดงความกตัญญูต่อความรัก และความเมตตาของพระเจ้า คนที่นมัสการได้แสดงความซาบซึ้ง ต่อพระเจ้าที่ทรงปกป้องพวกเขา ช่วยพวกเขาให้มีชัยชนะเหนือศัตรู และจัดสรรความต้องการของพวกเขา การแสดงออกถึงความซาบซึ้ง และการสรรเสริญ ทำให้ผู้ที่นมัสการแต่ละคนเต็มไปด้วยความชื่นบานในการที่ได้สามัคคีธรรมกับพระเจ้า

ในแต่ละเทศกาลนั้น มีระเบียบแบบแผนที่ละเอียด เช่น การถวายบูชาประจำวัน (กวด 28:3) เพื่อเตรียมพร้อมจิตใจของเราสำหรับการแบกกางเขนทุกวัน ที่เราต้องทำ (ลก 9:23) หรือ “เพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาที่มีชีวิต” ที่เป็นการเรียกให้สาวกทุกคนปฏิบัติ (รม 12:1) พระเมษโปดก เมื่อคิดถึงค่านี แนนอนที่เดียวมันทำให้เราคิดถึงความรักและความบริสุทธิ์ขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า (ยน 1:29, 36 1 คร 5:7 1 ปต 1:19 ว 5:9) เรามักจะได้ยินเสียงแตร เมื่อมีความจำเป็นต้องเตือน หรือ เมื่อมีการรวบรวม ประชาชนมาอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าจะเพื่อทำสงคราม หรือการชุมนุมพิเศษ (กวด 10:5 วนจ 6:34 2 ซมอ 2:28 นหม 4:20) เมื่อเสียงแตรดังขึ้นเป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้ยินเสียงของพระเจ้า (อพย 19:19) และที่พระเจ้าปกป้องและจัดเตรียมให้พวกเขา เมื่อมีการถวายบูชาจะมีการเป่าแตรหนึ่งครั้ง แต่ในระหว่างเทศกาลเป่าแตร พวกเขาจะเป่าแตรตลอดวัน เทศกาลเป่าแตรจัดขึ้นในวันแรกของเดือนทิชรี(ตุลาคม) เมื่อปีของประชากรชาวยิวได้เริ่มต้น ปีเริ่มต้นทางศาสนา คือ เดือนนิसान (เมษายน) ช่วงเวลาห่างที่ยาวนานที่สุดของเทศกาลในระหว่างปี คือ ระหว่างเทศกาลประจำสัปดาห์ (เพ็นเทคอสต์) และเทศกาลเป่าแตร พระเจ้าทรงออกแบบช่วงเวลาห่างนี้ เพื่อแสดงให้เห็นภาพคาบเกี่ยวของเวลาระหว่างการเริ่มต้นคริสตจักรของพระองค์ (กจ 2:1 “วันเทศกาลเพ็นเทคอสต์” 3,000 คนได้รับบัพติศมา) และการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ เมื่อเสียงแตรดังมาจากสวรรค์

การลงโทษพิพากษาของพระเจ้าต่อคนมีเดียน เป็นการกระทำสุดท้ายภายใต้การนำของโมเสส กองทัพจากเผ่าอิสราเอล เผ่าละหนึ่งพันคน (กวด 31:4) ถูกส่งเพื่อไปกำจัดคนมีเดียนให้พ้นจากการเป็นขู่ การปกป้องของพระเจ้าและการปลดปล่อยประชาชนอิสราเอลเป็นสิ่งมหัศจรรย์ บ่อยครั้งที่อิสราเอลเข้าทำสงครามโดยไม่สูญเสียคนแม้สักคนเดียว (กวด 31:49 “ไม่มีคนหายไปสักคนเดียว”) พระเจ้าจะทรงนำเราสู่ชัยชนะ หากเราเชื่อฟังพระองค์ ลองจินตนาการดู หากตลอดปีไม่มีใครสักคนที่หันหลังกลับจากพระเจ้า!

ช่วงสุดท้ายในชีวิตของโมเสส เขามี 3 บทบาทที่แตกต่างกัน คือ ผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอล หัวหน้าปกครองดูแลการบังคับใช้ของกฎหมาย และนำทางประชาชนบุกป่าให้ไปถึงชายแดนคานาอัน

คำถาม

1. คุณได้ยิน “พระสุรเสียงของพระเจ้า” ครั้งแรกเมื่อใด ชีวิตของคุณได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรตั้งแต่นั้นมา

อธิษฐาน เพื่อไม่มีใครสักคนเดียวได้รับ “บาดเจ็บ” หรือ ละทิ้งพระเจ้าไปจากกลุ่มของเรา

วันที่ 18 “ บาบของคุณจะตามคุณทัน ”

หลายคนทุกข์ทรมาน

เพราะเลือกทาง

ของเขาเอง

กัณฑ์ 32-36

“จงรู้แน่เถิดว่า บาบของท่านก็ตามทัน” (กตว 32:23) คำพูดนี้เกิดขึ้นจริงกับทุกบาบ โมเสสเป็นคนพูดคำนี้กับเผ่ารูเบน กาด และ มัสนเศห์ครึ่งเผ่า เพื่อเตือนให้เขาทำตามสัญญาที่จะช่วยขับไล่พวกศัตรูของเขาให้ออกจากคานาอันก่อนที่จะตั้งถิ่นฐานในดินแดนของพวกเขา เมื่อเวลานั้นมาถึงสำหรับคนของพระเจ้า ที่เข้าไปในดินแดนแห่งพันธสัญญาเผ่าทั้งสองและอีกครั้งเผ่าพูดว่า “ขออย่าพาข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย” (กตว 32:5, 32) พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะมีโอกาสได้รับ มรดกในดินแดนที่รบชนะจากคนอโมไรต์และบาชาน คนเหล่านี้รู้ว่าพระเจ้าได้แนบสัญญาของพระองค์อยู่ที่ปากแม่น้ำจอร์แดน (ฉธบ 3:25) พวกเขาเห็นว่า เรือของพระเจ้ากำลังจะข้ามไป และพระเจ้าจะปรากฏตัวอยู่ฝ่ายพวกเขา แต่พวกเขาก็พิจารณาอย่างรอบคอบถึงความเสี่ยงที่ถูกแยกออกจากพระเจ้า การปกป้องของพระองค์ และพระสัญญาของพระเจ้า ในหนทางเดียวกันในปัจจุบันนี้ คนมักจะ “ยุติ” ประณีประนอมในการติดตามพระบัญญัติของพระองค์ พวกเขาไม่มีความเชื่อที่เข้มแข็ง ในเรื่องพระสัญญาของพระเจ้า และไม่รอคอยการปรากฏตัวของพระเจ้า

ชนเผ่าเหล่านี้ตาบอดมองไม่เห็นถึงอันตรายที่เกิดขึ้น ที่พวกเขาจะเผชิญในการแยกจากคนอื่นๆของพระเจ้า พวกเขาไม่รู้ล่วงหน้าหรือว่าศัตรูกลุ่มไหนจะโจมตีพวกเขา หรือได้ตระหนักถึงป้อมปราการที่ปราศจากการป้องกันหรือเปล่า พวกเขาเพียงแค่ออกไปพร้อมกับคนของพวกเขา หลังจากนั้นพวกเขาก็เป็นอิสราเอลกลุ่มแรกที่พ่ายแพ้ต่อศัตรู (1 พศด 5:26) ทิศทางที่พระเจ้าวางไว้สำหรับเรานั้น บ่อยครั้งจะไม่ใช่อะไรที่เราคาดหวังไว้ หากเรามองมองในฝ่ายจิต วิญญาณเราจะไม่กังวลมากนัก เพราะเรามองไปที่ภาพใหญ่ของวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของพระเจ้ามากกว่า พวกเขาพลาดจากวัตถุประสงค์ของพระเจ้า (1คร 2:14) หลายคนทุกข์ทรมานเพราะพวกเขาเลือกทางของเขาเอง แทนที่จะเป็นทางของพระเจ้า

โมเสสมีเหตุผลที่ดีในความวิตกกังวล (กตว 32:7-8) เกี่ยวกับการเตรียมตัวเข้าสู่ “ดินแดนแห่งพันธสัญญา” ความเชื่อ และความกล้าหาญของคน ทำให้เขาล้มเหลวในการย่างเข้าสู่ประตูของดินแดนแห่งพันธสัญญา และความท้อถอยจากผู้คน เป็นปฏิริยาที่คล้ายคลึงกัน เขาพูดอย่างเฉียบคม ซึ่งแสดงให้เห็นความรุนแรงของสถานการณ์

ในกัณฑ์ 33 เป็นการสรุปการเดินทางของคนของพระเจ้า ตั้งแต่พวกเขาจากอียิปต์มาจนถึงริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนใช้เวลานาน 40 ปี พระเจ้าได้เตือนคนของพระองค์เกี่ยวกับการ เล่นชู้ในดินแดน (อพย 23:23-24 ฉธบ 7:1-6) พระเจ้าได้แบ่งดินแดนท่ามกลางเผ่าของคนอิสราเอล (กตว 34-35) เผ่าเลวีถูกแยกออกมาเพื่อมารับใช้พระเจ้า และไม่ได้มีส่วนร่วมในมรดกยกเว้น 48 เมืองที่กระจายอยู่ทั่วคานาอัน

คำถาม

- 1.ทางใดบ้างที่ทำให้คุณถูกทดลองที่จะประณีประนอมและไม่ทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าเพียงเพื่อสิ่งเล็กน้อยเท่านั้น
- 2.การขาดความเชื่อของเรา ทำให้คนอื่นท้อใจได้อย่างไร?

คำอธิษฐาน

ที่คุณจะเป็นกำลังใจให้ผู้อื่น

วันที่ 19 เฉลยธรรมบัญญัติ : ธรรมบัญญัติที่ได้กล่าวขึ้นครั้งที่สอง

เฉลยธรรมบัญญัติ 1-3

ในมานาเล่มที่ 1 เราได้เห็นแผนที่ที่ไ้บันทึกการเดินทางของคนอิสราเอลจากอียิปต์ถึงคานาอัน เรื่องราวในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัตินี้เกิดขึ้นที่ที่ราบแถบเนินเขาปีสกาห์ (ฉธบ.4:44-48) ซึ่งอยู่ใกล้เขตดินแดนคานาอันที่เป็นแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ด้วยสภาพพื้นที่ทำให้โมเสสใช้เป็นจุดที่เข้าไปและรักษาดินแดนแห่งพันธสัญญา และใช้เป็นเครื่องเตือนใจสำหรับบทเรียนต่างๆตลอดเล่มในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ จินตนาการดูว่าถ้าคุณคอยฝืนนั้นมาเป็นเวลา 40 ปี ใกล้จะได้สัมผัสดินแดนนั้นแล้ว และแล้วการรอคอยนั้นต้องยืดเยื้ออย่าง “ไม่มีกำหนด” ในขณะที่ช่วงเวลานั้นได้กล่าวไว้ในบทที่ 34 นี้ถึงภาพก่อนวันคริสต์มาส (24 ธ.ค.) และคุณรู้ว่าคุณไม่สามารถเปิดของขวัญนั้นได้ (ในฐานะที่เป็นเด็ก)จนกว่าจะถึงวันที่ 1 มีนาคม คนอิสราเอลนั้นดูวิตกกังวลและคาดหวังไว้มาก แต่พระเจ้าได้ทำการจัดการบางอย่างที่รุนแรงกับชนชาติอิสราเอลก่อนที่พระองค์จะทรงมอบมรดกนั้นให้

ในขณะที่โมเสสพูดเพื่อพระเจ้าซึ่งเป็นคำกล่าวครั้งแรกของเขาคือพระเจ้าได้เพิ่มจำนวนคนอิสราเอลตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติที่ใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป เราจะอวยพรแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า) อย่างที่สี่และเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือพระเจ้าจะสร้างชนชาติขึ้นจากลูกหลานของท่าน ในการที่พระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์ได้สัญญาทั้งสี่ประการนี้แล้ว ก็เหลืออีกเพียงอย่างเดียวนั่นก็คือมอบดินแดนคานาอันดินแดนแห่งพันธสัญญาให้คนอิสราเอลเข้าครอบครองอิสราเอลตื่นเต้นมากในการเข้าสู่ “ดินแดนสวรรค์” อันเป็นมรดกที่พระเจ้าประทาน แต่อันดับแรกพวกเขาต้องเข้าใจบทบัญญัติในการเข้าสู่ดินแดนแห่งมรดกนี้ก่อน และนี่เป็นที่มาของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ พระเจ้าได้ทำพันธสัญญากับคนอิสราเอลที่ภูเขาซีนายซึ่งเรียกว่าพันธสัญญาของโมเสส ซึ่งต่อจากส่วนของพันธสัญญานี้วันคริสต์มาส ได้บังถึงรายละเอียดสำหรับลูกหลานคนอิสราเอลในการเข้าครอบครองดินแดนคานาอัน แต่ชนรุ่นแรกของอิสราเอลที่สมควรได้เข้าครอบครองนั้นได้ผิดสัญญาต่อพันธสัญญาที่พวกเขาได้กระทำ ทำให้พันธสัญญานั้นถูกเพิกถอน เขาไม่เพียงแต่ถูกริบสิทธิที่นั่นเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถเข้าสู่ดินแดนนั้นด้วย นี่เป็นเรื่องที่โศกเศร้ามาก บทบัญญัติแรกของโมเสสที่ได้บันทึกไว้ใน อพยพ 20-24 ได้ตายไปแล้ว ท้าบนั้นไม่มีผลอะไร ประเด็นที่พระเจ้าพยายามสื่อสารให้คนรุ่นต่อมาต้องทราบคือเศเล็กๆน้อยของบทบัญญัติของโมเสส คำถามก็คือว่า “เกิดอะไรขึ้นในตอนนั้น” ความเป็นจริงก็คือว่าหากคุณพ่อคุณแม่ของเราเป็นเจ้าของบ้านและทรัพย์สิน และพวกเขาสูญเสียสิ่งเหล่านี้ไปด้วยการฉ้อโกง เราจะร้องเรียนได้หรือว่าบ้านและทรัพย์สินนั้นเป็นของเรา แน่แน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้ ลูกๆก็จะไม่ได้รับมรดกนั้นเพราะพ่อแม่ล้มเหลวในการเก็บรักษา ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงต้องทบทวนพันธสัญญาที่ได้ทำไว้กับโมเสส พันธสัญญาของโมเสสที่ได้ทำขึ้นใหม่นี้มีผลบังคับใช้กับชนชาติอิสราเอลชนรุ่นที่สองนี้ หลังจากที่ไ้บันทึกลงไป จะถูกเรียกว่า เฉลยธรรมบัญญัติ “ธรรมบัญญัติที่ได้กล่าวขึ้นครั้งที่สอง (ฉธบ. 29:1) ซึ่งเหมาะมากกับชื่อของหนังสือเล่มนี้

คุณคิดว่าพระเจ้าและชนรุ่นที่สองนี้รู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ดี น่าขยะแขยง แย่ สิ้นคลอน ไม่วางใจ คำถามก็คือว่า “มันเกิดอะไรขึ้น” และ ทำไมมันเกิดขึ้นรวดเร็วขนาดนี้ ในปัจจุบันนี้เราต่างก็รู้คำตอบเมื่อเราย้อนกลับไปมองในสิ่งที่เกิดขึ้น แต่สำหรับชนในยุคนั้นเขาอาจไม่เข้าใจทั้งหมดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในทางกายภาพนั้นเนื้อหาของมนุษย์ก็จะล้มเหลวไม่ช้าก็เร็ว ทรัพย์สินสมบัติก็ไม่ได้ทำให้มนุษย์พอใจตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ การดำรงอยู่ของมนุษย์เป็นเรื่องจิตวิญญาณ ซึ่งต้องการความสัมพันธ์กับพระเจ้าและบ้านสำหรับจิตวิญญาณดินแดนนั้นก็ไม่สามารถสนองให้

พอใจได้และคนอิสราเอลก็จะล้มลงอีก และนี่คือบทเรียนที่พระเจ้าพยายามสอนคนอิสราเอลและมนุษย์ตลอดพระคัมภีร์ ทั้งเล่มที่ได้บันทึกไว้ (ฉธบ. 31:16-18)

ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 1-3 โมเสสได้พยายามอธิบายว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับคนอิสราเอลบ้างตั้งแต่ย้ายออกมาจากอียิปต์และการเป็นทาสตามที่ได้บันทึกไว้ในอพยพ เลวีนิติ และกันดารวิถี จนถึงการสอนประจำวันที่ภูเขาปีศาจ ในเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 4 โมเสสได้เริ่ม**รายละเอียด** อย่างเจาะจงเกี่ยวกับพันธสัญญาที่เขาได้ทำระหว่างพระเจ้ากับคนอิสราเอลชนรุ่นที่สองนี้ บทบัญญัติที่สองนี้ได้ทำขึ้นเพราะพระเจ้าจะไม่อนุญาตให้บาปของชนรุ่นแรกนั้น ต้องทำให้พระองค์ไม่เต็มเติมพระสัญญาที่พระองค์ได้กระทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (ฉธบ. 29:12-13) พระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์สัญญาไว้**เสมอ**ไม่ช้าก็เร็ว สำคัญมากที่เราต้องรู้ว่า พระเจ้านั้นสัตย์ซื่อ เมื่อเทียบกับสิ่งที่มนุษย์ทำ ตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรง**สัญญา**ไว้กับอับราฮัมว่าพระองค์จะประทานดินแดนคานาอันให้กับลูกหลานของเขา พระองค์ก็จะทำตามสัญญาแม้ว่าจะต้องใช้เวลาเพื่อรอคอยเป็นรุ่นๆไป จนกว่าพระองค์จะเห็นว่าเขามีใจที่ถูกต้อง คำเตือน : พ่อแม่ที่ซื่อสัตย์ไม่ได้เป็นสาเหตุให้คุณได้ขึ้นสวรรค์ ในความเป็นจริงไม่สำคัญว่าพ่อแม่ของเราจะดีหรือเลวอย่างไรสิ่งเหล่านี้ไม่ได้หยุดหรือขวางกั้นเราจากสวรรค์ แต่ทุกคนต้อง**ตัดสินใจ**เองว่าจะติดตามพระเจ้าหรือไม่ และตัดสินใจทำหรือไม่ทำพันธสัญญากับพระเจ้าด้วยตัวเอง (ฉธบ. 24:16, อสค. 18:20) ไม่ว่าจะบาปหรือความชอบธรรม เป็นสิ่งที่สืบทอดกันมา จุดจบของมนุษย์แต่ละคนขึ้นอยู่กับกรกระทำของเขาเอง (ปฐมก. 49:28, รม. 2:6-8, 2 คร 5:9-10, วว. 22:12)

หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเป็นที่อยู่ท่ามกลางความไม่ไว้วางใจ เฉลยธรรมบัญญัติตั้งแต่บทที่ 4-31 (รวม 18 บท) ตามที่ได้รับการต่อต้านในอพยพ 20-24 (รวม 5 บท) บ่งชี้ให้เห็นพระเจ้าได้เพิ่มกฎเกณฑ์ การตักเตือน รายละเอียด การสาปแช่ง และ ลักษณะเหมือน การเสื่อมของพันธสัญญาสองอย่างนี้เป็นข้อ**พิสูจน์**ให้เราเห็นว่ามนุษย์นั้นล้มเหลวเสมอในเรื่องความหวังและการ**คาดหวัง**ที่พึ่งกำลังตนเอง บทบัญญัตินั้นทำให้เราเห็นบาปสันดานของเรา ทำให้เราสำนึกได้ว่า ความหวังที่แท้จริงของเราคือ**พระเยซูคริสต์** จิตวิญญาณและรางวัลนิรันดร์อยู่ในสวรรค์ของพระเจ้า (รม. 3:29-20, 3:21-26, 7:7, 15:4,8-13) เมื่อคนอิสราเอลรุ่นแรก**ไม่ทำตาม**พันธสัญญาหรือบทบัญญัติของโมเสส ไม่ได้มีผลต่อพันธสัญญานิรันดร์ที่พระเจ้าได้ทำไว้กับอับราฮัม พระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมว่าจะส่งพระเยซูคริสต์มาเพื่อช่วยเหลือเรา (เกิดขึ้นในหนังสือพระกิตติคุณและกิจการของอัครทูต)

คำถาม

1. ทำไมคนอิสราเอลรุ่นแรกถึงล้มเหลวในการเข้าไปและครอบครองดินแดนแห่งพันธสัญญา เป็นเพราะพวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือเปล่า หรือเป็นเพราะเป็นงานที่หนักเกินไป (ฉธบ. 1:26-23, ฮบ. 3:16-19)
2. ทำไมอิสราเอลต้องเดินวนรอบบางชนชาติ เช่น อัมโมน โมอับ และถูกทำลายโดยกษัตริย์ซีโหนและโอก สิ่งนี้ทำให้คุณเข้าใจหรือเปล่า? ถึงคำที่พระเจ้าทรงตรัสกับอับราฮัมว่าเราจะช่วยพรคนที่ช่วยพระเจ้า เราจะสาปแช่งคนที่สาปแช่งเจ้า (ปฐมก. 12:12) ใครเป็นลูกหลานของคนอัมโมนและโมอับ (ปฐมก. 19:36-38) และสิ่งเหล่านี้มีผลอย่างไรกับคำพูดที่โมเสสได้พูดไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 2-3

คำอธิษฐาน : เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตเรานั้นมาจากพระเจ้าและพระองค์อนุญาตให้เกิดขึ้น เพียงให้เราซื่อสัตย์กับพระองค์แล้วสิ่งที่ดีที่สุดจะเกิดขึ้นในชีวิตของเรา

วันที่ 20 : การเป็นสาวกทุกวัน และความสัตย์ซื่อ

จงรักพระเจ้า
ด้วยสุดจิตสุดใจ
และสุดกำลังของท่าน

เฉลยธรรมบัญญัติ 4-6

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 4-6 โมเสสได้ให้พันธสัญญาครั้งที่ 2 ระหว่างพระเจ้าและชาวอิสราเอล (ฉบบ. 29:1,12-13) เพื่อเติมเต็มพันธสัญญานิรันดร์ที่พระเจ้าได้ทำไว้กับอับราฮัมในปฐมกาล 17:7-8 เฉลยธรรมบัญญัติ 4:1 ได้กล่าวว่า สิ่งที่อิสราเอลต้องทำเพื่อที่จะรับและรักษาแผ่นดินสวรรค์คืออย่างเช่น ดินแดนพันธสัญญาของชาวคานาอัน พระเจ้าตรัสผ่านโมเสสว่า ชาวอิสราเอลเป็นผู้มีสติปัญญาและเป็นประชาชาติใหญ่ เพราะพวกเขามีธรรมบัญญัติและกฎเกณฑ์ที่สูงส่ง และเพราะเขาเป็นชนชาติเดียวที่มีพระเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดพวกเขา พระอื่น ๆ ของชนชาติอื่นนั้นอยู่นอกไกล เพราะว่าไม่มีพระเหล่านั้น ชาวอิสราเอลเป็นชนชาติพิเศษ เพราะว่าความใกล้ชิดของพระเจ้าและกฎเกณฑ์ของการมีชีวิตที่อยู่บนโลกที่ดีที่สุดที่จะเป็นไปได้ (ฉบบ. 4:5-8, 35-40)

โมเสสได้มอบคำแนะนำที่ดีที่สุดให้ชนชาติอิสราเอล เพื่อที่เขาจะสามารถมั่นใจที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าและรักษาธรรมบัญญัตินั้น “จงกระทำให้ลูกของพวกท่านและหลานของพวกท่านทราบเรื่องเหล่านี้ว่า ในวันนั้นที่พวกท่านได้ยืนอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงรวมประชากรให้เข้ามาหน้าเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย” (ฉบบ. 4:9-10) สำหรับอับราฮัมที่จะรักษาพันธสัญญานิรันดร์และได้รับพระสัญญา 7 อย่าง เขาจะต้องรักษาสิ่งสำคัญนี้ ปฐมกาล 18:19! เขาต้องสอนและอบรมลูกหลานและครัวเรือนที่จะเดินในหนทางของพระเจ้า และเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตให้กับคนเหล่านั้น อับราฮัมเป็นแบบอย่างของการเชื่อฟังพระเจ้าและเชื่อฟังเสียงของพระเจ้า ในทุกเรื่อง สำหรับลูกหลานของเขา และผู้ที่ติดตามมา เขาได้ทำสิ่งเหล่านี้แล้วคำมั่นสัญญา 7 อย่างที่จะได้รับอย่างแน่นอน ขณะนี้โมเสสบอกชาวอิสราเอลถ้าพวกเขาทั้งหลายที่เป็นบิดามารดาได้เป็นแบบอย่างของการติดตามพระบัญชาของพระเจ้าสำหรับลูกหลานของพวกเขาก็จะดีแล้ว พวกเขาจะได้รับดินแดนและเจริญรุ่งเรืองในนั้น เขาจะรักษาดินแดนไว้ ถ้าเขารักษาพระบัญญัติและสอนลูกหลานของเขา อย่างเช่นกับการเป็นสาวก การเป็นสาวกไม่ได้เป็นแนวความคิดใหม่! เป็นสิ่งที่ปฏิบัติอย่างชัดเจนโดยทั่วไป โดยคนของพระเจ้าสามครั้งในประวัติศาสตร์มนุษยชาติที่ผ่านมา ครั้งแรกโดยชนรุ่นที่สองของชาวอิสราเอล ครั้งที่สองโดยคริสตจักรในศตวรรษแรก และครั้งที่สามโดยพวกเรา ที่เป็นสาวกที่แท้จริงในยุคปัจจุบัน ให้สิ่งเหล่านี้เป็นข้อเตือนใจเราว่า เราต้องมีความเชื่อ ไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่ ถ้าเราหวังที่จะทำให้พระองค์พอพระทัยและให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จสำหรับคนที่หลงหายในโลกปัจจุบัน พวกเราก็จะล้มเหลว และหลงทาง ถ้าเราล้มเหลวที่จะสร้างสาวก และเป็นแบบอย่างอันดีอย่างที่เราร่วมกันและกัน เป็นสาวก เพื่อติดตามพระเจ้า เฉลยธรรมบัญญัติ 9-14, 4:25-40, 6:4-9 และท้ายสุดบทที่ 6:20-25 โมเสสบอกชาวอิสราเอลให้ฝึกฝนลูกหลานของพวกเขาก็จะรักพระเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา สุดความคิดและสุดกำลัง จากการเป็นสาวก เราต้องสอนและ อบรม (ลูกหลานของเราและสาวก) ทั้งวันและคืน เมื่อเราตื่นขึ้นในตอนเช้า ตลอดวัน และเมื่อเราเข้านอน

คำถาม

1. คุณเป็นอย่างไรบ้างในการฝึกฝนลูกๆของคุณในแต่ละวัน และคนอื่นๆที่เป็นสาวกไครสต์จักรของคุณ

อธิษฐาน : เติบโตขึ้นที่จะรักพระเจ้าในแต่ละวันและในการเป็นสาวก

วันที่ 21 กฎเกณฑ์สำหรับชนชาติอิสราเอล

จดจำองค์พระผู้เป็นเจ้าที่
พระองค์ผู้ทรงประทาน
กำลังในการทำสิ่งทั้งปวง

เฉลยธรรมบัญญัติ 7-8

บ่อยครั้งที่เราทำงานหนักเพื่อจะได้รับบางสิ่งบางอย่าง เราพยายามจะเคลื่อนสวรรค์และโลกเพื่อที่จะได้งานที่ถูกต้อง ไปเรียนที่วิทยาลัย หรือแม้กระทั่งแต่งงานกับหญิง/ชายที่คิดว่าใช่ ใช่แล้ว! แต่หลังจากเราได้สิ่งเราต้องการ บ่อยครั้งที่เราพบว่ามันไม่ง่ายเลยที่จะรักษาสิ่งเหล่านั้นไว้หรือว่าติดตามสิ่งเหล่านั้นอย่างที่มีสมควรจะเป็น เราค้นพบว่า เราต้องเติบโตขึ้นและเปลี่ยนแปลงที่จะมีงาน ที่จะเรียนให้จบจากวิทยาลัย และที่จะอยู่ใกล้ชิดและรักชาย/หญิงคนที่คิดว่าใช่ นั่น บางครั้งดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่น่าสับสนและซับซ้อนมาก ถึงแม้ว่าชีวิตจะมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ซับซ้อน สรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์ได้ให้คำตอบที่ง่ายสำหรับความสำเร็จแก่เรา

อีกไม่นานชนชาติอิสราเอลก็จะเข้าใจในแนวคิดของสวรรค์ ดินแดนคานาอัน พวกเขารู้ว่าเขาต้องเชื่อฟังพระบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้า เพื่อที่จะเข้าไปและรักษาดินแดนนั้นไว้ พวกเขารู้ว่าสิ่งเหล่านี้ต้องรวมถึงการสอนลูกหลานจากตัวอย่างของการติดตามพระเจ้า ในเฉลยธรรมบัญญัติ 7:2-5 โมเสสจดจ้องไปถึง **4อย่าง**ที่จะช่วยให้ชนชาติอิสราเอลมั่นใจในการรักษาดินแดนเมื่อเขาทั้งหลายเข้าไปแล้ว กฎหมายของโมเสสครอบคลุมไปในหลายบทแต่กฎเกณฑ์ง่าย ๆ 4 อย่างนั้นคือสิ่งที่ชนชาติอิสราเอลต้องเชื่อฟังเพื่อที่จะรักษาพันธสัญญาและดินแดนนั้นไว้

สี่อย่างที่ชาวอิสราเอลทำเมื่อเข้าสู่ดินแดนพันธสัญญา

1. ทำลายผู้คนที่อาศัยอยู่ในดินแดนนั้นอย่างสิ้นเชิง (เพราะว่าพวกเขาชั่วร้ายอย่างที่สุด ปฐมกาล 15:16)
2. อย่าทำพันธสัญญากับพวกเขาเหล่านั้น (แท้จริงแล้วคือ ไม่มีการยุ่งเกี่ยวกับชนชาติที่ชั่วร้ายเหล่านี้)
3. ไม่มีการแต่งงานระหว่างกันกับหมู่คนชั่วร้ายเหล่านี้ และ
4. ทำลาย กำจัดและเผาแท่นบูชาอันชั่วร้ายและรูปเคารพต่างๆของพระเจ้าเทียมเท็จและชั่วร้ายเหล่านั้น

บริสุทธิ ดังนั้นพวกเขาทั้งหลายไม่ควรจะคบค้าสมาคมกับชนชาวคานาอันกับการประทุษร้ายนำสะอิดสะเอียนและชั่วร้ายเหล่านั้น ทั้งสี่อย่างนั้น ได้ชี้ให้เห็นว่าอิสราเอลต้องทำลายชาวคานาอันและพระของเขอย่างสิ้นซาก ยังจดจำอยู่ว่าพระเจ้าได้บอกอับราฮัม (ปฐมกาล 16:13-16) ลูกหลานของเขาจะได้รับดินแดนคานาอันเมื่อบาปของชนชาตินั้นรุนแรงจนถึงที่สุด สิ่งนี้หมายถึงว่าบาปของชาวคานาอันนั้นได้มาถึงจุดที่ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้แล้ว (ยากอบ 1:13-16) แล้วสมควรจะได้รับการทำลายอย่างสิ้นซาก สิ่งนี้ได้แสดงถึงพระลักษณะของพระเจ้าทั้งสองอย่างคือพระเมตตาและความยุติธรรมของพระเจ้า เวลานั้นเหมาะสมสำหรับชาวคานาอันที่จะถูกกวาดล้างในความชั่วร้ายและที่ชนชาติอิสราเอลจะได้รับดินแดนนั้น

เฉลยธรรมบัญญัติ 8 เน้นถึงการเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า โดยชาวอิสราเอลจะถูกทดสอบ พระเจ้าได้ทดสอบเราเพื่อสิ่งที่ดีในท้ายที่สุด (คนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงจะผ่านการทดสอบด้วยความสัตย์ซื่อ)

คำถาม

1. คุณมองดูการทดสอบที่เข้ามาในชีวิตของคุณเป็นอย่างไร ?
2. คุณสามารถเห็นไหมว่าการทดสอบนั้นชี้ให้เห็นถึงความเข้มแข็งและความอ่อนแอเพื่อที่จะช่วยเราให้เติบโตเป็นเหมือนพระเจ้ามากยิ่งขึ้น?

อธิษฐาน : ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระคัมภีร์ที่ให้หนทางแห่งความรอดแก่เรา

วันที่ 22 การเตือนที่สำคัญของพระเจ้า

เฉลยธรรมบัญญัติ 9-11

การเตือน – ท่านกำลังไปในทางที่ผิด ! คุณเคยเห็นคำเตือนอย่างนี้ไหม บนทางด่วนมีคำเตือนที่คล้ายคลึงอย่างนี้ ถ้าคุณไม่ต้องการให้ชีวิตของคุณจบลงที่การจลาจลที่ผิดทาง คุณต้องไม่ไปทางนั้น พระธรรมบัญญัติเต็มไปด้วยคำเตือนเหล่านี้ พระธรรมเล่มนี้พูดถึงอิสราเอลว่าเป็นชนชาติที่คอแข็ง เป็นประชาชาติที่ต่อต้านพระเจ้า(เฉลยธรรมบัญญัติ 9:6-7) โดยการหันกลับจากทางและบทบัญญัติของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 9:12-23) มันเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างสิ้นเชิง ที่จะไม่ยึดสัญญาณคำเตือนที่จริงจังกจากพระเจ้า (ดูในฉบบ. 11:26-28) ให้เราสังเกตว่าพระเจ้าบอกให้ชนชาติอิสราเอล ทำเครื่องหมาย 2 อย่างและวางมันลงที่ภูเขาคานาอันที่จะให้อิสราเอลและทั่วโลกติดตามพระเจ้า และได้รับพระพรหรือเพิกเฉยต่อสัญญาณคำเตือนของพระเจ้าและรับคำแช่งสาป ดู ฉบบ.11.29 (ฉบบ. 27:4-26 และฉบบ. 28:1-14,15-68)

ให้เราเอาจริงเอาจังต่อพระสัญญาทุกข้อและคำเตือนของพระองค์โดยที่เราเดินตามพระวณะของพระเจ้า ทางของพระเจ้า,พระบัญญัติของพระองค์และการตักเตือนเหล่านี้เป็นผลประโยชน์ของเรา พ่อแม่ที่รักลูกหลานของเขา จะวางแนวทางให้แก่เขา เขาสั่งสอนลูกหลานถึงพระพรและการแช่งสาปและโดยการช่วยเหลือลูกหลานของเขาที่จะเห็นถึงชีวิตที่ถูกต้องและการเลือกที่ผิด เมื่อลูกยังเล็กและอยู่ที่บ้าน การฝึกฝนก็เป็นการวางข้อบังคับและควบคุม แต่เมื่อลูกออกไปใช้ชีวิตของเขาเองในโลกกว้าง การฝึกฝนก็ยากขึ้นและรวมถึงผู้ปกครองและเด็กที่คนควบคุมอยู่เหนืออกฏของโลก ทั้งนี้ โลกอาจจะสั่งสอนในการกระทำของคนด้วยความถูกต้อง การกักขัง หรือแม้แต่ความตาย สำหรับผู้ที่แข็งกระด้างหรือผู้ที่มีส่วนในการต่อต้านการเตือนและกฎหมาย วันนี้เป็นวันที่ต้องฝึกฝนและอบรมลูกหลานของคุณ

พระเจ้าทรงฝึกฝนเราเหมือนพ่อ เพื่อชีวิตที่ดีของเราเอง (ฉบบ. 8:5) มันชัดเจนว่าพระวณะของพระเจ้าหมายถึงชีวิตและความตาย (ฉบบ 8:3) ในเฉลยธรรมบัญญัติ 8-11 ทำให้เราเห็นภาพที่กระจ่างแจ้งมากขึ้น พระเจ้าบอกชนชาติอิสราเอลรุ่นต่อมาว่าพวกเขาต้องใช้เวลาใกล้ชิดกับคำเตือนของพระเจ้ามากขึ้นหรือเขาจะให้ชีวิตของเขาสิ้นสุดเหมือนบรรพบุรุษของเขา-คำแช่งสาปหรือความตาย ชนชาติอิสราเอลรุ่นก่อน(ยกเว้นคาเลบและโยชูวา)หนึ่งถึงสองล้านคนตายในถิ่นทุรกันดาร ชนชาติรุ่นหลังใช้เวลา 40 ปี บน “หลุมฝังศพ” ฝังญาติผู้สูงอายุของพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร นิมิตอันชั่วร้ายนี่คือสิ่งที่พระเจ้าได้ตั้งต่อหน้าชาวอิสราเอลในตอนี้ พระองค์เองได้ทรงฝึกฝนชนรุ่นที่สองตลอดสี่สิบปี และพระองค์ได้ตรัสว่านี่เป็นเวลาทดสอบ(ฉบบ. 6:16)พวกเขาทั้งหลายในความถ่อมใจและความสัตย์ซื่อ ดังนั้นโมเสสได้ให้คำเตือนใหม่เพื่อจะทดแทนธรรมบัญญัติเก่าที่ตกไป

คำถาม

- 1.ทำไมพระเจ้าทรงเตือนและฝึกฝนเราในวันนี้ (ฮีบรู12:1-29) ผู้ใดที่นำเอาพระวณะในเฉลยธรรมบัญญัติเข้ามาในจิตใจและใช้ชีวิตของเขาที่จะหนีจากความบาปและกับดักของมารซาตาน(แบ่งปันใน ฉบบ. 8:3กับใน มธ. 4.4-11)

คำอธิษฐาน : ให้เราทำได้ทำสิ่งที่บอกไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 10.12-13 รักพระเจ้าในทางของพระองค์

วันที่ 23 “การเตือนเกี่ยวกับการทดสอบเรื่องความชอบธรรม”

เฉลยธรรมบัญญัติ 12-14

คำเตือนต่างๆของพระเจ้า และบรรยากาศของการทดลองใจในเฉลยธรรมบัญญัติยังคงเห็นได้ เช่นในข้อ 12:8 และ 12:29-30 ข้อ 12:8 เป็นคำเตือนที่ก้องอยู่ในใจมากที่สุดที่อิสราเอลได้รับ “ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามอย่างที่เรากระทำอยู่ที่นั่นทุกวันนี้ คือ ทุกคนทำตามความเห็นดีเห็นชอบในสายตาของตนเอง” ในอีกด้านหนึ่งพระเจ้ากำลังบอกว่า “อย่าทำอย่างที่เจ้าทำอยู่ ทำในหนทางของพระเจ้าแล้วรับการอวยพร ถ้ายังขึ้นทำตามทางของตนอย่างที่ทำอยู่นี้ พวกเจ้าจะถูกแช่งสาป” ในหนังสือโยชูวาที่กำลังจะศึกษาถัดมาหลังจากนี้ ชนชาติอิสราเอลได้**เชื่อฟังพระเจ้า** บ่อยครั้งและกระทำในหนทางของพระองค์ สิ่งนี้ได้เห็นผลถึงการที่อิสราเอลได้รับแผ่นดินอันยิ่งใหญ่แห่งคานาอัน แต่ในหนังสือผู้วินิจฉัยที่มาหลังจากหนังสือโยชูวา อิสราเอลได้กลับมาทำอย่างเช่นเคยกระทำมาก่อนตามที่ตน “เห็นควร” ชนรุ่นที่สามของอิสราเอลได้กระทำตามใจตนเองและไม่ได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า ในหนังสือผู้วินิจฉัยจึงเต็มไปด้วย**คำสาปอันเลวร้ายและภัยพิบัติต่างๆ**ต่อชาวอิสราเอลครั้งแล้วครั้งเล่า มันเป็นเรื่องเล่มหนึ่งที่เต็มไปด้วยเลือดในพระคัมภีร์ที่ได้พรรณนาถึงการไม่เชื่อฟังของอิสราเอลที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าในเฉลยธรรมบัญญัติ 12:8 สังเกตคำสุดท้ายของหนังสือผู้วินิจฉัยที่ได้ช่วยให้เห็นถึงคำอธิบายตอนท้ายจากสิ่งที่**เป็นลบต่างๆ** ที่ได้เกิดขึ้นในหนังสือ “ในสมัยนั้นต่างก็กระทำตามที่ตนเห็นชอบ” ข้อนี้ก็เป็นบทรับอันต่อเนื่องที่เกิดขึ้นตลอดหนังสือผู้วินิจฉัย คำเตือนที่ยังก้องกังวานอยู่ในใจจากเฉลยธรรมบัญญัติ 12:8! สำหรับ**สาวกทั้งหลาย**สิ่งนี้เป็นข้อเตือนใจที่เราจะไม่กลับไปในหนทางเดิม การกระทำที่นำเราไปสู่บาปอันเลวร้าย และมีชีวิตที่น่าท้อใจ แต่ให้เราติดตามพระเยซูคริสต์และรับ**เอการอวยพร** จากพระองค์

เฉลยธรรมบัญญัติ 12:29-30 เป็นการเตือนอิสราเอลที่จะไม่เรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติอันชั่วร้ายของชาวคานาอัน ที่รู้ว่าสิ่งผิดหรือสิ่งชั่วร้ายต่างๆนั้นควรที่จะอยู่ห่างไกลจากมัน **ความอยากรู้อยากเห็นอันโง่เขลา** (หมอดูลายมือ โหราศาสตร์ การนินทาในเรื่องต่างๆอันชั่วร้าย ฯลฯ) เป็นการฉลาดกว่าที่จะไม่ใส่ใจกับการกระทำอันชั่วร้ายนั้น

เฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 13 ยังคงให้คำเตือนต่างๆ และการทดสอบ ชาวอิสราเอลและเราสาวกในปัจจุบันจะต้องเผชิญกับคนที่ล่อลวงให้เราหลงผิดไปจากการติดตามพระเจ้า แต่เขาจะไม่เดินมาหาเราแล้วบอกว่า “อย่าติดตามพระเจ้า” เขาจะใช้ชื่อของพระเจ้า พระเยซู และพระคัมภีร์ (มธ. 4:5-7) หลอกลวงเราไม่ให้ติดตามพระเจ้าทั้งหมด (มธ. 24:4-26, 2 คร 11:4-14) พวกเขาอาจทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญ แต่คำของพวกเขาไม่ได้มาจากทางของพระเจ้า ดังนั้นอย่าอย่ายุ่งเกี่ยวกับพวกเขาเลย **จริงแล้วพระเจ้าบอประหารพวกเขาเสีย!** พระเจ้าได้ทดสอบอิสราเอลและพวกเรา โดยยอมให้มนุษย์และปีศาจทำในสิ่งที่ดูยิ่งใหญ่ พระเจ้ากำลังตรวจสอบจิตใจของเราที่จะดูว่าเราไม่ได้รับพระองค์ แต่ผิวเผินและเปลือกนอก แต่ถ้าเราใช้พระคัมภีร์มองลึกลงไปในเรื่องต่างๆ และเห็นแล้วว่าเรารักพระองค์อย่างแท้จริง และ**จริงจังกับพระองค์อย่างแน่นอน**

คำถาม

คุณมีความเป็นห่วงอย่างไรบ้าง? กับการกระทำตามหนทางของคุณเองหรือทำตามที่คุณต้องการ? จงวางใจในพระเจ้าที่พระองค์ จะให้ในสิ่งที่คุณปรารถนา

คำอธิษฐาน : รักที่จะทำในสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ในชีวิตของเราแต่ละคน

วันที่ 24 : การให้นั้นทดสอบความเชื่อของเรา

ให้ทุกคนถวายตามความสามารถ
ของเขา ตามส่วนพระพร
ที่พระเจ้าประทานแก่ท่าน

เฉลยธรรมบัญญัติ 15-18

เฉลยธรรมบัญญัติ 14-18 มีข้ออ้างอิงหลายอย่างที่พระเจ้าได้แต่งตั้งดินแดนสำหรับบรรดาผู้นำที่จะพำนัก (ฉธบ. 17:10, 18:6) และสถานที่สำหรับชาวอิสราเอลในการนมัสการพระเจ้า (ฉธบ. 14:23, 16:2, 11, 15) สถานที่ที่พระองค์ได้ทรงเลือกนั้นเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ ทั้งสองสิ่งนั้นได้กล่าวถึงการให้**ทศางค์** (ฉธบ. 14:22) และการถวายความสามารถ (ฉธบ. 16:16-17, การให้) ในท้ายที่สุดสถานที่นั้นก็จะถูกสร้างเป็นพระวิหารใน**กรุงเยรูซาเล็ม** (2 พศด. 7:11-12, 16-22 ; 2 ซมอ. 7:1-10 ; 1 พกษ. 9:3,11:13) ทศางค์และการถวายความสามารถ ได้ถูกนำมาต่อปฏิหาริต์ของถ้ำ และที่วิหารในกรุงเยรูซาเล็ม อิสราเอลต้องกลับมาขอบคุณจากความจริงใจ จิตใจที่ซาบซึ้งและก็ให้คืนกลับจากส่วนที่พระเจ้าได้ให้กับพวกเขา ทศางค์คือ **10 เปอร์เซ็นต์จากรายได้ทั้งหมด** เมื่อพระเจ้าได้ให้คุณ 3 พันบาท คุณให้พระองค์กลับ 300 บาท ก็เป็นเช่นเดียวกันกับที่พ่อแม่ให้เงินลูก 30 บาท แล้วใส่ถุงถวายในช่วงนมัสการ ใช้อย่างนั้นหรือเปล่า? เราไม่ได้ให้พระเจ้าอะไรเลย ในสิ่งที่ไม่ได้เป็นของพระองค์! เราให้พระองค์อย่างที่พระองค์บอกให้เรากระทำ แท้จริงแล้วเราได้บริหาร**ความเชื่อ**ของเราเอง พระเจ้าให้เรา 100 และฉันให้พระองค์ 10 พระเจ้าให้ฉัน 1,000 ฉันให้กลับ 100 พระเจ้าให้ฉัน 1,000,000 ฉันให้พระองค์กลับ 100,000 นี่คือการเชื่อ ! ถ้าเราให้ทศางค์กลับ แล้วเราไม่มีอะไรเหลือสำหรับวันของเรา ยอดเยี่ยม! เพราะพระเจ้าจะดูแลสำหรับวันพรุ่งนี้ (มธ. 6:33-34) และก็วันอื่นๆที่เหลือถ้าพระองค์อยากให้ฉันมีอาหารเพียงพอแค่มือเดียว หรือ ถ้าพระองค์ต้องการให้ฉันให้ทศางค์กลับเป็นเงินล้านบาทแล้วพระองค์จะเป็นผู้ที่ตัดสินและโดยความเชื่อฉันรู้ว่ามันก็จะกลายเป็นสถานการณ์ที่**ดีที่สุด** การถวายทศางค์ไม่ได้เป็นประเด็นหลักใหญ่แต่การที่ไม่ได้รักพระเจ้า และไม่มีความเชื่อต่างหาก ที่เป็นประเด็นสำคัญต่อชีวิตและความตาย

จากเฉลยธรรมบัญญัติ 16:16-17 ที่พระเจ้าทรงตรัสว่า **ไม่ควรที่จะใครเข้าหาพระองค์ด้วยมือเปล่า** แต่ให้และคนนั้นให้ตามความสามารถที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่เขา! บางคนได้รับมากจากพระเจ้าแล้วเขาเหล่านั้นก็ให้มาก บางคนได้รับน้อย ดังนั้นเขาเหล่านั้นก็ให้น้อยแต่อย่างไรก็ตาม พวกเราบางคนที่มีมากด้วยความเชื่อ เราต้องช่วยเหลือความต้องการของคนอื่นที่เขามีน้อย ! เราก็จะมี**คนยากจน** และพระเจ้าจะทดสอบจิตใจของเราจากสิ่งของที่เรามีมากมาย ที่พระองค์ทรงประทานให้ ว่าเราจะเปิดสหายตาที่มองดูและดูแลคนที่ยากจนในหมู่พวกเรา สิ่งนี้เช่นเดียวกันได้เป็น**คำสั่ง**จากพระเจ้าสู่ชนชาติอิสราเอล (ฉธบ. 15:4-11) ดังนั้นในฐานะสาวกเราได้มาอยู่ร่วมกันในวันนี้ ณ สถานที่ที่พระองค์ทรงให้เรานมัสการพระองค์ ให้เราเตรียมพร้อมทั้งสองอย่างที่จะ**นมัสการและให้** อย่าให้เราเข้าหาพระองค์ด้วยมือเปล่า หรือหัวใจเปล่า อย่างที่พระเจ้าได้ทรงเตือนเราแล้ว!

คำถาม

- 1.การให้อันสัตย์ซื่อของคุณเป็นอย่างไรบ้าง? คุณให้ 10 เปอร์เซ็นต์ของรายได้ทั้งหมดหรือเปล่า?
- 2.คุณต้องจัดการด้านการเงินให้เข้าที่เข้าทางเพื่อจะให้ 10 เปอร์เซ็นต์ และไปเป็น 17 หรือ 18 เปอร์เซ็นต์อย่างเช่นที่ชาวอิสราเอลได้รับคำบัญชาไหม?
- 3.คุณสามารถที่จะให้มากขึ้น เพื่อเป็นการยกย่องและถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้หรือไม่?

อธิษฐาน หยุดที่จะรับใช้แค่ตัวเองและให้ตามที่พระเจ้าอวยพรแก่เรา! ให้พระองค์อย่างที่พระองค์ทรงพระประสงค์ และมากกว่า !

วันที่ 25 แนวทางปฏิบัติที่จะรักกันและกัน

รักคนอื่นๆ และดูแล

สารทุกข์สุขดิบของเขาเหมือน

ดังเช่นดูแลตัวเอง

เฉลยธรรมบัญญัติ 19-22

“อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วย”(ฟป.2:4) อานฟิลิปปี 2:1-11 พิจารณาถึงจิตใจและจิตวิญญาณจากข้อพระคัมภีร์นี้ เปรียบเทียบกับกฎเกณฑ์และธรรมบัญญัติจากเฉลยธรรมบัญญัติ (ฉบ.22:1-4, 19:4-10, 15:1-18) สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เราให้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พระเจ้าต้องการให้ชาวอิสราเอลทุกคนเอาใจใส่ต่อกันและกัน อย่างแท้จริง และพระองค์ต้องการให้พวกเขา รักกันและกันด้วยจิตวิญญาณของความเมตตา การให้กำลังใจกันและการอ่อนโยนต่อกัน

เมื่อคุณอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ คุณควรเข้าใจความเป็นเหตุเป็นผลของพระเจ้า การมีเหตุผล และความมีเมตตา สิ่งเหล่านี้ได้ช่วยผู้คนให้มาถึงความจริงและให้คนเข้าสู่เสรีภาพและสันติภาพ จำไว้ว่าพระเจ้าได้ให้สันติภาพและการยินยอมของดินแดนต่างๆ ที่อิสราเอลได้ทำสงครามด้วย ถ้าพวกเขาไม่ยินยอมแล้วบรรดาผู้ชายในเมืองจะต้องตาย ส่วนผู้หญิงและเด็ก ๆ ยังมีชีวิตอยู่ และจะรับเอาขนบธรรมเนียมชาวอิสราเอลไว้(ฉบ.19:10-18) แต่พระเจ้ายังเตือนให้อิสราเอลประหารชนชาวคานาอันทุกคน เพราะพวกเขาชั่วร้ายอย่างที่สุด พวกเขาไม่สามารถเข้ามีส่วนร่วมกับการอิสราเอลได้ เพราะเขาไม่ยอมเลิกการกระทำและคำสอนอันชั่วร้ายที่พวกเขาประพฤติกันอยู่

เฉลยธรรมบัญญัติ 21:22-23 และ 18:15-19 นั้นมีความสำคัญอย่างมาก เปรียบเทียบเฉลยธรรมฯ 21:22-23 กับ ยอห์น 19:30-31 , กาลาเทีย 3:10-13 และกิจการ 5:30-32 และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเฉลยธรรมฯ 18:15-19 กับ กิจการ 3:18-26 ข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ถูกกล่าวถึงให้เตรียมพร้อมเราสำหรับพระเยซูคริสต์ หลายข้อพระคัมภีร์ได้กล่าวอย่างละเอียดถึงการมีชีวิตของพระเยซู การตาย การถูกฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้ถูกเขียนจากสี่ร้อยปีถึงสองพันปีก่อนที่พระเยซูได้พิสูจน์ถึงการคงอยู่ของพระเจ้าและธรรมชาตินิรันดร์ ประวัติศาสตร์มนุษย์ได้บันทึกเหตุการณ์ทำนองเดียวกันไว้ พระคัมภีร์ได้บ่งบอกถึงแหล่งที่มาอย่างไร้ขีดจำกัดถึงการพิสูจน์เรื่องพระเจ้าและเราทั้งหลายต้องเลือกในการติดตามพระองค์ผ่านทางพระเยซูและมีชีวิตอยู่ หรือไม่เชื่อฟังและถูกตัดออกอย่างสิ้นเชิง สังเกตได้ว่าพระเจ้าได้สอนอิสราเอลถึงสิ่งต่างๆ นั้นว่าเป็นการสัมพันธ์กับพวกเขาโดยตรง รวมทั้งชีวิตประจำวันของเขาด้วย และข้อพระคัมภีร์เดียวกันนั้นได้นำมาใช้กับสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับพระเยซูซึ่งได้สัมพันธ์กับชีวิตของเราในฐานะสาวกปัจจุบันของพระเจ้า โมเสสได้กล่าวไว้ว่าพระเจ้าจะยกผู้เผยพระวจนะอย่างเขาเองขึ้นมา ใครก็ตามที่ฟังพระองค์จะได้รับการอวยพรและคนที่ไม่ฟังจะพิณาศ เปโตรได้เน้นคำของโมเสสเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าที่จะยกผู้เผยพระวจนะขึ้น นั้นหมายถึงพระเจ้ามีแผนงานที่จะให้พระเยซูขึ้นมาจากความตาย ข้อพระคัมภีร์นี้ได้พูดถึงการถูกสาป ถ้าถูกตรึงไว้บนท่อนไม้ (ต้นไม้อ้อหรือไม้กางเขน) และการไม่ได้ถูกทึงไว้บนต้นไม้อ้อให้ข้ามคืน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ถูกเตรียมไว้โดยพระเจ้าในเฉลยธรรมบัญญัติเพื่อวันของพระคริสต์ที่ได้สิ้นพระชนม์ และแบกคำสาปแห่งอิสราเอล และคำสาปแห่งความตาย สำหรับบาปมนุษย์ทุกคนไว้ที่พระองค์โดยทำให้ธรรมบัญญัติถูกเพิกถอนไป(กฎเกณฑ์)

คำถาม

1. บ่อยขนาดไหนที่คุณคิดพิจารณาถึงความต้องการของคนอื่นและการทนทุกข์ทรมานของพระเยซู?

อธิษฐาน : ขอบคุณทุกๆ วันกับความรักและการเอาใจใส่ของพระเจ้า

วันที่ 26 พระเจ้าทรงสอนประชากรของพระองค์

เฉลยธรรมบัญญัติ 23-26

พระเจ้าสำแดงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อคนของพระองค์ ตามพระประสงค์ของพระองค์ และพยายามที่จะสอนพวกเขาให้มีชีวิตและมีความสุข

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 23-25 พระเจ้าได้ให้แนวทางอย่างชัดเจนกับชาวอิสราเอลถึงการดำเนินชีวิตของพวกเขา พระเจ้าแสดงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อคนของพระองค์จากความปรารถนาของพระองค์และการพยายามที่จะสอนให้เขาดำเนินชีวิตอยู่และมีความสุข พระเจ้าเป็นห่วงเป็นใยกับความบริสุทธิ์ในชุมชน สิ่งเหล่านี้ก็ยังเป็นความเป็นห่วงเป็นใยเสมอมา และธรรมบัญญัติอื่นๆที่พระเจ้าได้วางไว้ในบทต่างๆเหล่านี้ก็มีจุดประสงค์ของพระองค์เอง แต่จะอย่างแสดงถึงจิตใจที่พระเจ้าต้องการให้คนของพระองค์มี พวกเขาหลายคนเป็นห่วงด้านความสัมพันธ์ (เช่นการมีเมตตาต่อทาสที่หนีไป การไม่คิดดองเบียร์กับพี่น้อง การรักษาความสัตย์ และใน 23:24 มีความรู้สึกถึงการเป็นหนึ่งเดียวกันในบ้านระวางที่จะไม่เอาวัดเอาเปรียบต่อกันและกัน) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้วางกฎเกณฑ์อย่างเจาะจงเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นห่วงในชีวิตของประชากรพระองค์ในแต่ละวัน 1 เปโตร 5:7 บอกถึงว่าพระเจ้าเป็นห่วงเป็นใยเราในทุกวันนี้ แนวทางต่างๆที่พระองค์ทรงสอนเราให้มีจิตใจของพระองค์และช่วยเหลือเราที่จะไม่ทำสิ่งยุ่งยากสำหรับตัวเราเอง มีข้อกฎหมายต่างๆที่บอกถึงการที่ช่วยเหลือคนที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ อย่างเช่นคนต่างด้าว เด็กกำพร้าและแม่ม่าย

มีกลุ่มหนึ่งที่พระเจ้ามีกฎหมายปกป้องและส่งเสริมพวกเขาคือบรรดาผู้หญิง หลายชนชาติในช่วงเวลานั้นให้ความสำคัญแก่ผู้หญิงเพียงเล็กน้อย พระเจ้าได้ปกป้องบรรดาผู้หญิงในสองแง่มุม คือในส่วนของแยกกันอยู่และในกรณีของสงคราม พระเจ้าอนุญาตให้บรรดาผู้ชายหย่าภรรยาของพวกเขา แต่ต้องให้มีการออกหนังสือหย่า แต่ท่ามกลางชนชาติอื่นๆการหย่าร้างโดยปากเปล่าภายใต้สถานการณ์ที่หาแก่นสารไม่ได้ นั่นยังเป็นที่ยอมรับ กฎหมายของพระเจ้าได้กล่าวถึงการหย่าแล้วครั้งหนึ่งจะไม่มีงานใหม่อีกครั้ง เพื่อเป็นการปกป้องผู้หญิงจากการถูกผลักไสอย่างไม่จริงจัง หรือถูกใช้เป็นของเล่นสำหรับสามีที่ใจไม่มั่นคงซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ปกติที่เกิดขึ้นกับชนชาวต่างชาติ รวมทั้งพระเจ้าได้วางกฎหมายที่ให้น้ำใจในยามสงครามจะไม่ทำลายชีวิตสตรีใหม่ สิ่งเหล่านี้ได้ให้ความนับถือแก่การสมรสเป็นการให้เกียรติอย่างสูงส่งซึ่งได้กล่าวไว้ในข้างต้น ถึงแม้ว่าในสังคมมากมาย ผู้หญิงถูกให้ความสำคัญเพียงเล็กน้อยและไม่ได้รับเกียรติ แต่กฎหมายของพระเจ้ายกพวกเขาขึ้นให้มีเกียรติ

บทที่ 26 พระเจ้าบอกให้เขาจดจำและซาบซึ้งกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อเขาในบทที่ 26:16 พระเจ้าได้สั่งเขาให้รักษาบทบัญญัติอย่างเคร่งครัดด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา (ฉธบ 6:5, 10:12, 11:13, 13:3) พระเจ้าไม่ต้องการแค่การเชื่อฟังอย่างเป็นทางการของพวกเขานะ แต่เป็นความไว้วางใจและความรักต่อพระองค์ จากการเชื่อฟังของพวกเขา ใน 26:18 พระเจ้าทรงสัญญาที่จะอวยพรชนชาติอิสราเอลถ้าพวกเขาเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ และพวกเขาก็เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ วันนี้ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียนเราก็เป็นกรรมสิทธิ์อันมีค่าของพระองค์

คำถาม

1. คุณเห็นอะไรบ้างในด้านของจิตใจที่พระเจ้าได้กำชับจากข้อบัญญัติเหล่านี้?
2. คุณรู้สึกอย่างไรกับการเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า?

อธิษฐาน : อธิษฐานขอให้บทบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในหัวใจของคุณมากขึ้นและมากขึ้น

วันที่ 27 ภูเขาเอบาลและภูเขาเกธิม

เฉลยธรรมบัญญัติ 27-30

คนมีเสรีที่จะเลือกทางเดินของเขา แต่พวกเขาปราศจากกำลังที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงหนทางที่จะนำเขาไปนั้น

โมเสสได้ฟื้นฟูพันธสัญญากับประชาชนอิสราเอลอีกครั้ง ในเฉลยธรรมบัญญัติ 27-30 โมเสสได้สั่งเขาทั้งหลายให้เขียนคำสั่งของพระเจ้าบนแผ่นหิน สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเตือนสำหรับผู้ครอบครองดินแดนที่ถือกรรมสิทธิ์อยู่ ในฐานะเป็นพยานถึงการต่อต้านคนที่ไม่เชื่อฟัง และเป็นหลักฐานถึงความเรียบง่ายของพันธสัญญานั้น ประชาชาติอิสราเอลได้ประชุมกันระหว่างภูเขาเอบาล และเกธิม (เป็นจำนวนหลายล้านคน) เพื่อจะฟังพระคำของพระเจ้าที่อ่านต่อพวกเขา ภูเขาเอบาลได้เกี่ยวข้องกับความเป็นภูเขาแห่งคำสาป และภูเขาเกธิมเป็นภูเขาแห่งการอวยพร แต่ทำไมธรรมบัญญัติถึงถูกตั้งไว้ที่ภูเขาเอบาล ภูเขาแห่งการสาปแช่ง? สิ่งนี้ได้เตือนถึงว่า ธรรมบัญญัติไม่สามารถให้ชีวิตได้ (กท. 3:10,11,21) ประเด็น หลักใหญ่ไม่ใช่เป็นการอวยพร แต่เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับบาป (โรม 3:19-20, 7:9-14) ดังนั้นสถานที่เหมาะสมสำหรับแผ่นจารึกนั้นอยู่บนภูเขาแห่งคำสาป

?? มุมสงสัย ??

มันเป็นสิ่งที่สงสัยว่าเสียงของมนุษย์สามารถที่จะได้ยินระหว่างภูเขาสองลูกนี้ไหม แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้เป็นข้อสงสัยอีกต่อไป สำหรับการทดลองที่เกิดขึ้นแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่านี้ ถึงความสำเร็จ ในบรรยากาศที่โปร่งใสของเสียงทางทิศตะวันออกเดินทางไปได้ไกล มันเป็นสิ่งต้องเข้าใจว่า จะไม่มีเสียงใดเสียงหนึ่งที่จะต้องทำให้ตัวเองได้ยิน (23,000 คน) ที่อยู่ระหว่างภูเขาสองลูกนี้

ทิสแรม, ดินแดนอิสราเอล หน้า 150

โมเสสในเฉลยธรรมบัญญัติ 28 อีกครั้งหนึ่งได้เตือนประชากรถึงทางเลือกต่อหน้าพวกเขาทั้งหลาย การอวยพรและคำสาปแช่ง และแสดงให้เห็นถึงที่เขาต้องยอมรับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในความจริงเป้าหมายไปทางชีวิตของคนในโลก ขึ้นอยู่กับเขาเอง พระเจ้าได้ให้เราแต่ละคนมีทางเลือกส่วนตัว สถานะของการอวยพร (ฉธบ. 28:1-14) นั้นง่ายมาก คือการติดตามพระสุรเสียงของพระเจ้า (ปฐมก. 22:18, อพย. 19:5, สดด. 81:13, ยรม. 7:23,11:4) ผลของการอวยพรนั้นสามารถเห็นได้ ไม่ใช่เพียงแค่มุ่งใหญ่ที่อิสราเอลมีชัยชนะเหนือต่อศัตรู (ข้อ 7) แต่เป็น**ความบริบูรณ์**ของทรัพย์สมบัติ (ข้อ4,5,8,11,12) ใน**ความสำเร็จ**ของการเข้าครอบครอง (ข้อ6) และใน**ความนับถือ**จากเหล่าบรรดาประชาชาติรอบข้าง (ข้อ10) ในส่วนของการไม่เชื่อฟัง ไม่ใช่เพียงแค่ว่าจะไม่ได้รับคำอวยพร แต่จะได้รับคำสาปแช่งตามมา คำสาปแช่งได้บังเกิดขึ้นอย่างกับ**เงาตามตัว** คำสาปแช่งนั้นมีใน 5 รูปแบบ (ข้อ20-26, 27-34, 35-46, 47-57, 58-68) คนมีเสรีที่จะเลือกทางเดินของเขา แต่พวกเขาปราศจากกำลังที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงหนทางที่นำเขาไปนั้น **ทางเลือก**นี้ง่ายแต่ผลตอบสนองนั้นแน่นอนคือชีวิตหรือความตาย (โยชูวา 4:15; 1 พกษ. 18:21)

คำถาม

1. คุณได้เห็นเข้ามาเพื่อจะฟังว่าพระเจ้าทรงต้องการให้คุณได้ยินอะไรบ้างในแต่ละวัน?
2. คุณมีปัญหาเกี่ยวกับการมีไฟาเดียวทุกวันไหม?
3. เราเห็นจิตใจของเราเองเป็นอย่างไร เมื่อเราได้เลือกทำในสิ่งที่เราตัดสินใจ?

อธิษฐาน : ให้มีความเข้มแข็งเสมอกับการเลือกสิ่งที่คุณต้อง

วันที่ 28-29 ผู้นำอย่างพระเยซู

การเป็นผู้นำในแผ่นดินของพระเจ้า
เกิดขึ้นจากการสำแดงของชีวิตในการนำของเขาเอง

เฉลยธรรมบัญญัติ 31-34

โมเสสได้บอกประชากรและบรรดาเหล่าผู้นำอิสราเอลต่อหน้าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ โยชูวา (อพย. 17:9, 24:13 ; กตว. 13:6,30) ชนรุ่นใหม่ขณะนี้ได้อยู่ที่แนวหน้า ชนแต่ละรุ่นที่ประสบความสำเร็จ ต้องเลือกทางของเขาที่จะเชื่อฟังพระเจ้า และชื่นชมยินดีในการอวยพร หรือว่าไม่เชื่อฟัง และทนทรมานกับคำสาปแช่งที่ปราศจากพระเจ้า ขณะนี้โมเสสอายุ 120 ปีแล้ว ได้ให้การเป็นผู้นำต่อโยชูวา โมเสสได้บอกโยชูวาถึงสามครั้ง “**จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด**” (ฉบบ. 31:6-8) มันอาศัยความเข้มแข็งและกล้าหาญเป็นอย่างมากที่จะเป็นผู้นำของพระเจ้า คุณต้องเต็มใจและยืนหยัดในการเป็นผู้นำ ถึงแม้ว่าจะดูเหมือนไม่มีใครจะติดตาม คุณต้องสามารถที่จะ**ทนต่อการข่มเหง**สำหรับการเป็นผู้ติดตามของพระเจ้า คุณต้องรับใช้เพื่อเป็น**แบบอย่าง**ที่ยอดเยี่ยมให้กับคนที่คุณนำอยู่ มันอาศัยการเตรียมตัวอย่างพิเศษ เป็นการเตรียมพร้อมจากพระเจ้าสำหรับการถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้นำ โมเสสเองได้รับการ**อบรมพิเศษ** ครั้งแรกจากดักของแม่ ถัดไปจากพระราชวังของฟาโรห์ และถัดไปจากความโดดเดี่ยวในถิ่นทุรกันดาร โยชูวาได้รับการอบรมอย่างดีเยี่ยมจากโมเสสในบทบาทใหม่ที่เขาจะได้รับ เขาได้มีส่วนร่วมกับโมเสสครั้งแรกที่ภูเขาซีนาย ในขณะที่โมเสสได้รับ**ธรรมบัญญัติ** (อพย. 24:13) เขาได้นำกองทัพอิสราเอลเข้าสู่รบกับชาวอามาลี (อพย. 17:14) เขารับใช้อย่างสัตย์ซื่อในฐานะเป็นหนึ่งในผู้สอดแนมที่คาเดชบาเนีย (กตว. 13:16) ไม่มีใครอื่นเหมาะสมที่จะเป็น**ผู้นำ**เช่นเขา อย่างเช่นกับสาวก 12 คน ได้รับการฝึกอบรมจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็น**อัครทูต**ของคริสตจักร และโยชูวาก็ได้รับการอบรมและพิสูจน์ว่าสิ่งเหล่านั้นนั้นพิเศษมาก

โยชูวาเป็น “แบบ” ของพระเยซู ผู้นำที่แท้จริงจากคนที่เหลือของพระเจ้า ที่ได้รับการ**แต่งตั้งจากเบื้องบน** (ฉบบ. 31:3) **รับการนำจากเบื้องบน** “องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง ทรงเสด็จไปก่อนหน้าท่าน” (ฉบบ. 31:8) และ**ได้รับการสนับสนุนจากเบื้องบน** “พระองค์จะไม่ทรงละหรือทอดทิ้งท่าน” (ฉบบ. 31:8) คำว่าโยชูวาเป็นรูปแบบของคำพูดในภาษาฮีบรูของคำว่า พระเยซู ซึ่งหมายถึง พระเจ้าทรงเป็นความรอด

การกระทำอย่างหนึ่งของโมเสสในฐานะผู้นำของอิสราเอล คือได้เตือน ให้พวกเขาตั้งใจฟังเป็นอย่างดีต่อ**พระคำของพระเจ้า** ในเฉลยธรรมบัญญัติ 31:9-13 โมเสสกล่าวว่า “จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกันทั้งชาย หญิง และเด็ก ทั้งคนต่างด้าวในเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน และให้ระวางที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของ**ธรรมบัญญัตินี้**” มันเป็นเรื่องที่**สำคัญ**มากที่สุดต่อพระเจ้า และต่อประชาชนอิสราเอลที่จะสอนและอบรมบรรดาลูกหลานของเขาทั้งหลาย (ปฐก. 18:19, อพย. 10:2 , ฉบบ. 4:9, 6:7, 31:13)

คำถาม

- 1.คุณอยากจะเป็นผู้นำในคริสตจักรใหม่? อะไรเป็นความกลัวที่ยังถ่วงคุณไว้อยู่? คุณกำลังประกาศถึงพลังของพระเจ้าโดยความเชื่อที่ได้ชนะความกลัวนั้นไหม?
- 2.การนมัสการภายในครอบครัวของคุณเป็นอย่างไรบ้าง? คุณได้สอนลูกๆ (เพื่อนร่วมห้อง) ของคุณถึงพระคำของพระเจ้าอยู่ไหม? อะไรเป็นข้อสรุปสำหรับการมีเวลาที่สม่ำเสมอในการนมัสการร่วมกับครอบครัว และคนในบ้านเดียวกัน?

อธิษฐาน ให้มีความกล้าหาญที่จะยืนหยัดต่อพระเจ้า และต่อจุดมุ่งหมายของพระองค์ที่มีต่อโลกนี้